

177.969

OSZK

OSZK

147969

Aszlányi Dezső

Világszerelem

Az Ember

Az Emberiség

1925

Aszlányi Dezső

Világszerelem

Az Ember

1925

Schneller és Göschl Testvérek, Veliki Bečkerek

Minden jog fenntartva.

177969

~~Anthi~~

~~20 228~~

1926. 378

Megújhodás.

„Új Evolúciók”-ból 39. lap (1910).

„A ‚Világszerelem’ második kötete a teremtés legnagyobb szerű csodájának: az embernek problémáit fejti. Az ember nem ismeri még kisebbik részét sem a benne rejlő magas értékeknek. A szó komoly értelmében: elgondolhatatlan kincsek rejtőznek benne; mik az új megismeréssel meglepik majd az embert. És az embert ejti majd csodálkozásba, hogy mindazt meg nem látta már régen, ami oly egyszerű és természetes.

A második kötet tárgya már lüktetően él bennem. De mégis csak úgy beszélhetek, mint szép látásokról, amelyek között legmegkapóbb: az ember származása

Még nem szabad beszélnem, de hiszen minden valót a meggyanítás előzött meg! . . . Tehát csak sejtésről beszélhetek.

A természet gondosan takarékos. Csak finom részletekben engedi bensőjét felfedni. És soha meg nem semmisíti a későbbi meglátással a régebbit. Mindenben fokokat állít és azoknak magassága hozza az új magasságot. Soha rangvisszahelyezés nem történik; csak a magasodó épülettel egy-egy gondolatnyi eltolódás, vagy a falaknak ereszkedése.

A megismerésekben nincsenek féltékeny rangok, csak egymásból fejlődések és egymásra következések. Csak az élők védik a holt nagyok jogát; és a holt nagyok lennének az első örvendők, ha láthatnák az Eszme teljesülését. Mert az Eszme fejlődése egy nagyszerű, összefüggő folytonosság, amely mindig ugyanaz, más és más testben. Más és más korban.”

*

Lesújt a magam törpesége, valahányszor az égboltra nézek; elszomorít a tudatlanságom, ahányszor a tudományok horizontját szemlélem. Csak a látnoki percek csodája tudja velem az égi méretek és a tudományos ismeretek nyomasztó fölényét feledtetni. Azonban a felzaklatott látnoki percekben kiesik a lélekből a szerénység és eltűnik belőle a félénkség;

ilyenkor úgy érzi az ember, hogy túl bírja szárnyalni a Napcsillagokat, mert azok csak a saját bolygórajukat sugározzák be, és túlszárnyalhatja a tudományokat is, amelyek csak a maguk szakkörét borítják fénybe, mialatt a látnoki öntudatfény az egész Egyetemet értelmi világításba helyezi.

És most, amikor összerakosgatom a látnoki kínok fényperceit napokba, hónapokba, sőt esztendőkre, — nem tudom a világot másképp nézni, mint egy isteni létrehozást, amelynek célja az etikai szintre felemelkedett ember és koronája az emberisteni öntudat, — más szóval: a világöntudat.

*

Anélkül, hogy a világkezdet kérdésében eddigi megismeréseimmel összeütközésbe jutnék, egy végső egyszerűsítéshez kell nyúlnom, amidőn a világlétet egyesegyedül az alkotó *Szellem*-nek tulajdonítom, *amely önmagából hozta létre a lelket és az anyagot*. Ha nem így lett volna, ha lélekanyag szintén öröktőlfogva létezett volna, akkor három istennel kellene számolni. Pedig az Alkotó: egyetlenegy és csak az alkotottságok összetétele és természete hármassal, t. i. szellemi, lelki és anyagi.

A leegyszerűsítés különben magától kínálkozik, valahányszor a legnagyobbszerűt akarom jobban és jobban megérteni. A legnagyobbszerű dolog: a világegyetem ugyanis a legegyszerűbb egyszersmind. Hogyan is lehetne rend és arány a megszámlálhatatlan számú csillagvilágok között, ha a teremtés magpontjában nem lett volna eredettől egy olyan közvetlenható egyszerűség, amilyent az öntudatraébredés korában az embernek is meg kell találnia?

*

Csak az egyedülvaló létforrásba, a Szellemben történő végső leegyszerűsítés után nyúlhatok az ember és a társadalom élethű vázolásához. És a tizenöt évvel ezelőtt, a „*Világszerelem*” kozmogóniai részében letett fonalat váratlanul most veszem fel újra . . . Miért most? . . .

A „*Szerelem*” kettős kötete és az „*Isten népe*” után egész gondolatvilágommal beleilleszkedtem a „*Szerelem*” harmadik részének anyagába. Május óta evvel foglalkoztam, bár

a legnyugtalanítóbb ellenhatások zavarták a munkát és tettek olykor kedvetlenné, sőt életunottá . . . Belefogtam, elvetettem; ismét új és megint új kezdetet írva, — gyakran céltalannak éreztem az írást egyáltalán. E visszhangtalan némaság lélekzetfojtó sivatagjában reám jött az utolsó menekvés: a megadás, és az ennél is kínosabb „várakozás a semmire“. A hívek, a szellemtestvérek elfordultak tőlem; magam voltam, megint a sivárság kőfalai vettek körül és egyedül a létfenntartás igája, ez a szörnyű kultúrmágnes nem engedett ki csüggedésközben a karjaiból.

A lélekbefulladt ciklónok eközben belülről felkavarták a multat. Es mialatt kihült szellembarátságokat sikertelenül újra-élesztgetni próbáltam, evvel összefüggésben fel-felvillantak lelkemben a legkezdet emlékszikrai . . . Egyszerre azon veszem észre magamat, hogy a „*Szerelem*“ III-ik része számára akadozottan készülő előszó átsiklott az égi szférákba és egykettőre, mintegy varázsszóra beleterjedtem írásommal a tizenöt évvel ezelőtti bűvkörbe: a „*Világszerelem*“-be, bár egy ízben kijelentettem, hogy a „*Világszerelem*“ II. és III. kötetét nem én fogom megírni, mert a kozmogónia utáni két rész csak az első részhez illeszkedő tudományos munka lehet.

Volt, amikor úgy hittem. Ma máskép látom a dolgokat. Evvel azonban nem célom a gondolatfejlődés menetére szélsőyes vagy misztikus mázt kenni, sőt az a célom, hogy a „*miért most*“ kérdésre felelhessem, hogy azért most, mert a látomásszerű gondolat most érett meg, azaz most nyert kifejező-képességet. És azért is, mert előbb a közbeeső munkákat a szemléleti bázis lépcsőzetes emeléséhez meg kellett írnom terraszfokoknak, hogy a most születő írás legalább azokban megértőkre találjon, akik a közbevetett munkákat figyelmükre méltatták. Ha nem előzi meg a „*Világszerelem*“ II. és III. részét a fizikai és lelki átélések néhány szépirodalmi és filozófiai kötete, akkor hiányzott volna a talaj és az alapépítmény, ami nélkül légvárnak látszanék a jelen munka. Pedig ebbe a munkába a világvalóság képvázát helyezem.

És az a pillanat, amikor azt mondhatom, hogy „*most érett meg*“, nem is jöhet máskép, mint meglepetve, mert csak rügytől gyümölcsig hosszadalmasak, fordulatossak és változatosak a fejlődés fázisai, de a fejlett gyümölcs kiérése forró

nyári napokban csak órák és percek kérdése. Az ilyen percek annál meglepetésszerűbbek a szellemi kiérésnél, mert itt nincs kézzelfogható gyümölcs, nem láthatjuk a fejlődés stádiumát és nem tudjuk, hogy mi és mikor érik ki.

*

Másfél évtizede taposom az Igazságkeresés útját. Ezalatt nem hamarkodtam el egy fontos taktust sem. A sorrendtől sem tértem el sehol. . . . Ha közben részleteket festettem az átélésekből, az mind a látomásokból áthozott tapasztalatok megerősítésére szolgált. Mert meggyőzően, képzeletmentesen, szilárdan kell az eszmemenetnek a szemek előtt elvonulnia, és a szemlélőnek szinte tapasztalatszerűen látnia és hinnie kell, hogy a gondolat gravitációs súllyal illeszkedik a valósághoz, akár a gőzvonat a sínpárhoz, amelyen végigrobog és amelyről nem térhet le, csak ha kisiklik.

*

Új világkorszak.

Civilizációnk, kultúránk gyökere a bibliai kezdetig ér vissza. Ez kevés! . . . Talán elég egy háborúkra berendezkedett kultúrának, de kevés egy világetikai alapokra helyezkedő reménybeli békekornak.

Messzebbre visszanezést követel ez a kor és új szellemet is követel, amelynek hordereje visszavisz a legkezdetig. . . . A világfoganásig kell visszamennie az emberisteni öntudatnak, hogy egy újszülött friss világkorszakot intonálhasson. Egészen újfakadású, üde korszaknak kell nyílnia, olyannak, amely az Igazságot az értelem vödrével a közvetlen Létezésből tanulja meríteni.

*

Legkezdetben volt a Szellem, amely egymaga töltötte be a világot. A Szellem önmagából teremtette a lelket és az anyagot, de a Szellem maga megmaradt örökre a tervezés, alkotás, cselekvés és minden létrejövés eredő okának. Ehhez hozzáigazítva idézem „A Test” 23. lapjáról a következő 1912. évből eredő meglátásokat:

„Egy kozmogóniát írtam és az előbbi sorokban előre megadtam a választ arra a kérdésre, hogy miért kellett kozmogóniát írnom, hogy az ember megismeréséig eljussak. Egyedül a világtitkok felfedése útján lehet az emberhez közelférközni. A *„Világszerelem“* a keletkezést tárgyalja, amelynek minden későbbi létezést meg kellett előznie.

Jól jött az a pauza, mely a *„Világszerelem I.“* megjelenése óta eltelt, mert látásom azóta elmélyült és ma a világszületésről határozottabb sorokat tudok írni, mint a *„Világszerelem I.“* megírásakor.

A világteret a végtelen Szellem töltötte be eredettől fogva

A Szellem: határtalan szétterjedő és összehúzódó képesség mellett: abszolút egy és oszthatatlan. Evvel ellentétben: az anyag elképzelhetlen piciny parányokból áll, amelyek egymáshoz közömbösek, — nem- és jellemnélküliek, — összetartozásuk nincs.

Az egység a végtelen, terjedékeny, *oszthatatlan* Szellemben gyökerezik.

A kaosz nem egyéb, mint a teremő Szellem és a teremtet anyag: mozdulatlanságban. Amire nyomban következik az önkéntelen kérdés, hogy mikép és mily motívumokból keletkezett a mozgás? S e kinzó kérdésre ugyancsak a lélek átéléséből fakadt a következő magyarázat:

A teremtes második ténye: a világlélek megalkotása volt, mely az anyag és Szellem ellentétes természete szerint kétnemű lett. A teremtet világlélek magába fogadta a teremő Szellemet és a teremtet anyagot és a kettőnek az ellentétesége a világlélekben lett az oka az első mozdulásnak. Ennélfogva a világlélek megalkotása volt a lét-teremő világtett, és a lélekbe nyúl vissza minden létprobléma gyökere.

Az oszthatatlan Szellem a kétnemű világlélek által áramlott egybe a közömbös anyaggal és a világkeringés kezdetét vette.

Még sötét volt. A lélek ellentétes szellemárama át-és átjárta és megelékezte az anyagot. Ettőlfogva a Szellem és anyag különvalósága megszűnt és törvénné lett az anyag és Szellem kétegyisége az égitestekben.

Az egybeömlés dacára is megtartotta azonban a Szellem és az anyag a maga ösakaraktérét; a Szellem a terjedékenységet, az anyag a restséget, és ekkép a lélek lett mindörökre a szellemfékező és anyagserkentő faktor az univerzumban. Az örökmozgás oka ennélfogva sem az

örökké volt Szellenben, sem a teremtetett anyagban nem lelhető fel, *hanem az alkotott lélekben van minden létkérdésre a felelet.*

A lélekáram ritmikus gyűjtőcentrumokat, ködgomolyokat alkotott és a meglelkezett anyag fokozódó áramlása ezekből sűrítette össze a naptesteket, amelyek valamenynyien egy központi anyanaphoz igazodtak. Így jöttek létre a napgömbök és azokból idővel a bolygók és utóbbiakból a holdak, mint egymásból született külön-külön testek, anélkül, hogy az összetartozásuk valaha szünetelt volna.

Az österemtés nem ismétlődött meg azontúl. A világ-ritmusok (Napok) létrehozták a maguk fokonként kisebbedő életritmusait (bolygók, holdak, üstökösök, aszteroidok) a saját testeikben és a legnagyobbtól a legparányibbig, minden létrejötték megmaradtak a téphetetlen egységben amely egységnek szívüteme az anyanapból lüktetett.

A Szellem egységéből következik a minden dolgok egysége; viszont a lélek kétneműségéből következik az örök mozgás ténye; mert atómok, elemek, testek, szervezetek, sőt gondolatok és fogalmak is a kétneműség törvénye szerint élnek. A két nem közötti szakadatlan ütemes keresztáramlás teszi ki fent is, lent is, kívül is, belül is az életet.

Szellem és anyag lelki egyesüléséből született „a forma“ A „Napcsalád“ formaszabály minden későbbi keletkezésekre. Növény, állat, ember sem kivétel ez alól; csupán a külső alkalmazkodás idomítja át úgy a dolgokat és viszonyokat, hogy az eredő formát csak az avatott szem ismeri fel. .

Az egész világprocesszus két részre oszlik. Az első részben égitestekbe gyűlt a számtalanfélélévé tömörült anyagváltozat. A másodikban a begyűjtött anyagtömegek szabaddá igyekezzenek tenni magukat és kifelé áramlanak

Ezen egyöntetű világprocesszus szemlélete közben szinte kimeríthetetlen új területei nyílnak a kémiai, fizikai és biológiai vizsgálódásoknak. S a földön minden csak folytatása és variálása a világteremtésnek, differenciált felaprózása és részletezése a magasztos létnek“

*

Az ég világos lett nappal, káprázatos fénycsillogású lett éjjel; szemmel látjuk a végtelen számú és arányú sok Napot, bolygót, holdat, aszteroidot és üstököst, valamint a ködgomolyokba göngyölt mérhetetlen nagyságú csillagrajokat az égen és feltételezzük mindnek közepében a központi anyanapot és logikusan hisszük, hogy e számtalan fénygömbtestnek a

végtelenbe fogodzó szellemfoglalata maga is gömbszerű, mert hiszen a szülő adja meg a születettnek a formáját, és ha a gyermek: gömb, akkor gömb a szülő is.

Mindez azonban csak a csillagász, a filozófus, a tudós érdeklődését csillapítja, anélkül, hogy az emberre vonatkozó emberi kíváncsiságot ki tudná elégíteni.

Az ember még nincs sehol! Az Isten sincs még sehol! Az a szörnyűséges dimenzió, amit a ködfoltlepelben forgó csillagrajok és az önfényükben tündöklő egyes és többes kész napszövetségek a világtartó apaszellem kebelében a világtérben elfoglalnak, ha egység is, nem olyan egység, amelyet az emberi tudatba át lehetne ültetni. E félelmetesen fenséges fénykörben még nem látjuk az ember körvonalait és Istenét sem. Még magunkra vagyunk hagyatva hitünkkel, sejtelmességeinkkel, még nincs kibe kapaszkodjunk. . . .

*

Nem csoda, ha szégyenlős és elfogódott a lélek, és amikor már majd kiszalad a száján a titokkijelentés, mégégyszer, mégnéhányszor elpirul és még azután is soká akadozik és csak félős töredező részletekben mondja ki a mondandókat.

Nagy megismerések nem fakadhatnak pillanatos ötletekből, hanem úgy fogannak, csíráznak, ébrénykednek, születnek és születésük után is gyámoltalankodnak, mint a csecsemő. .

Régibb bátortalan elszólásokra mutatok vissza, amikor a víziókat pillanatokra nem lehetett visszafojtani. A „*Megismerés*“ 10. lapján 1913-ban ezeket írtam:

„A világegyetem: Személy! Ennél örömtelibb valóságra nem ébredt ember, mióta e világ áll. A szent valóságok forgó-keringő ködben táncoltak idáig és a ködösség irritálta a látást. Az emberiség rendeződő együttesében a Teremtő körvonalai tisztázódnak. Az égről földre vetített Egységnek megvan a maga átalkotó és átalakuló küzdelme és e küzdelemnek lírája, éposza, regénye, drámája van.“

*

„Ami az Egésznek drámája, az az egyesé is; a végtelennek emberien határos tükörje az, amelybe bárki — nagy vagy kicsi — beletekint, megismeri benne a maga létét és saját lelke tükrözésében a teremtő Istenét.“

Es visszamutatok „Az Eszme“ 1915-ben készült „Vázlatok a konkrét világbékéről“ című írására, amelyben az égi Isten földi reflexéből vannak összefüggő villanások, bizonyításául annak, hogy nem kitalálásszerű ötleteknek, hanem évtizedes konzekvens látásnak adok jelen munkámban kifejezést.

És minthogy e mentegetődző hivatkozásokon átestem, újra hozzálátok az ember eredetijének felkutatásához. De nem jól mondtam, hiszen a felkutatás rég megtörtént, hanem a leírás van hátra, amihez nem állnak sem tudományos, sem filozófiai, sem lírai kifejezések rendelkezésemre, amit ezért inkább a megérzés szavaival, mint valamely diszciplin szerint, úgy kell elmondanom, hogy a kifejezések törőlfakadt őszintesége ne szavakat érzékeltessen, hanem a körülírt emberisteni valóságokat, amelyeknek formai megerősítését minden ember saját húsában, vérében hordozza.

*

Az első Ember.

Az első nagy világkoncepció s átháramlasztást az „egy“-ből a megszámlálhatatlan sokba végiggondoltuk; az azonban még nem befejezett mű, mert még nem mutat célt. A számtalan napcsalád gépi en edelmeskedve kering a központi anyanap körül és forog a saját tengelye körül, miközben hasonló keringtető játékot űz a saját bolygóival mint az anyanap övele. És a világ mint egy regebéli gépezet, eszményien folytatja üzemét. De ki örül ennek? Még mindig csak szellem•van és csillagvilágok vannak, de nincs még értelem, még nincs ember, nincs Isten!

Hanem most hirtelen újszerű, a központi keringéstől eltérő áramlást veszek észre. A szülő-szaporodó napcsaládokból kilövő új csillagok ugyanis egy újirányú áramlást mutatnak egy eddig észresemvett góc felé, amely góc nő, nyúlik és kígyózva csavarodó kontúrokat rajzol a belegyűlt csillagokból és eközben a beáramló csillagokat fajsúlyuk szerint önmagában osztályozva, sajátos alakot ölt. Szóval, észrevesszük a világsszellem második nagy koncepcióját, az elültetett Embert, amint a világsgömb szív méhébe ágyazva, abban egy eddig még nem létezett csoportosulást teremt.

Mi ez vajjon? Csillagmagzatokból gyűlő, halmozódó ébrénygomoly s azután csecsemő-gyermek-ember, azaz ember-rélevése után is örökké gyermek, mert az Atya függvénye. Egy új különhatárolt világ a világban, mely körülhatárolásban a lehülő anyagi világok láttak idővel napvilágot.

Ez a különhatárolás: a legelső Ember a világon, a két-egylelkű Ember, akinek balfelében az anyag, jobbfelében a Szellem rajzik keresztáramlásban, kölcsönösségben, — aki nincs nem szerint elkülönítve, — aki a két nemet magában tökéletesen egybefonja, aki maga tervez-teremt és a Végtelenből beleözlő életet istenivé és emberivé átalakítja, aki mindent úgy cselekszik az ő teremtményeivel, ahogy a szülőszellem vele cselekedett. Lényegi eltérés csak az, hogy az Atyaszellem maga az eredő világforrás, mialatt a Fiú (az égi Ember) mindent az Atyaszellemből kap és a maga képére önmagában átalakít.

Eddig nem volt emberileg összefogható egység s most egyszerre lett egy csillagokból, szellemmel megkonstruált Ember, — ugyanaz, aki Teremtője, Istene és Gondviselője a messiási korszakban létrejött értelmes embernek. Az emberiségi kultúrtörténet, melynek közepében ma ezer bizonytalanság között nyüzsgünk, ebből az égi létzuhatagból lett földre vetítve. És a jövő világszemléletben az lesz az első korszakos könnyítés, hogy a végtelen Mindenség titkait nem kell tovább feszegetni, hanem csak az embervilág közvetlen alkotójával, az égi Emberrel kell foglalkozni, aki azonos az Egyistennel, akinek szívkörében élünk naprendszerünkkel, földünkkel és akinek bensőséges napcsillagjai, bolygórendszerei atómisztikus, kicsinyítésben bennekeringenek vérünkben, létünkben, hitünkben. Ez az első és egyetlen Egyén a Mindenségben, aki olyan viszonyban van a Mindenséggel, mint Fiú az Atyával és mint az Értelme a Szellemmel. Mert jegyezzük meg a későbbi biztos gondolatfonalvezetés érdekében, *hogy a Szellem a jövővilágtényező ugyan, de az Értelme több, mert emberibb a Szellemnél.* Talán olyan viszony áll a kettő között, mint a végtelen sósvízű óceán és az édesvízű folyó között. Amabban hajózunk, fensége, viharai, végtelen méretei csodálattal töltik el a lelkünket, tengeri flórája, faunája félelmes áhítatot gerjeszt bennünk, de vizét nem ihatjuk és partjai nélkül hamar

kétségbeesünk, mialatt a folyó vizét isszuk, — halait esszük, — hajózásunk, csólnakozásunk közben parttájaiban, mint saját birtokunkban gyönyörködünk, — egyek vagyunk vele, hozzátartozik az életünkhöz és mi az övéhez.

A látomásos gondolat innen egyenesen belefolyna „az emberi származás” problémájába, hanem a világtávlat, valamint az eszme végtelensége és fensége gyakori kitérésre, gyakori pihenőre készítet, mert fáradság nélkül, lelkesülten kell a Célhoz érnem.

*

Ennek a regeszerű titokfejtésnek ugyanis, úgy sejtem, beláthatatlan hordereje van, amely egy minden voltat átvilágító új korszakot van hivatva előidézni. Mert nem pusztá emberi buzgalomról van itt szó! Hiszen képtelenség azt hinni, hogy egy vagy több ember önmagában, akár belső vagy külső okokból, hiúságból vagy más halandó motívumokból merészelne ilyen, az emberi méreteket messze túlszárnyaló kérdéshez hozzányúlni, ha belső fények és emberfölötti tényezők nem utainak erre és nem igazgatnák e munkájában. Képtelenség feltenni valakiről, hogy mint személybe izolált egyén, meg tudjon világítani elérhetetlen rejtett világtereket és világtesteket, valamint azoknak viszonyait egymás között. Viszont természetes egy ilyen művészi törekvés, ha úgy fogom fel mint a Kozmosz mélyreható fénysugárzását, mely az értelmi világ részvételével számtalan kijelölt kész lélek megtörésében keres kifejezést: szavakban, színekben, hangokban, érzelmekben és szavakkal kisemfejezhető rezgésekben egyes egyéneken keresztül, akiket a felsőbb égi organizmus úgy vált ki magából és úgy készít magának, ahogy az ember készíti magának a csillagvizsgáló és fénymérő eszközöket, hogy lásson és mutasson velők. . . .

Én csupán szavakba tudom önteni a látásomat és hiszek egy szív és értelembeli szentnagy közösségben, amelyben a titkos Világvaló és a Világigazság mintegy közös testbe összesugárzanak és ezen összesugárzások fakadnak ki egyesekben mint világi közkinccs, amit muszáj publikálni, amit kötelesség és hivatás eljuttatni sokak lelkén keresztül a világtársadalom szív- és szellemfóruma elé, ahol Isten keres hangot és visszhangot.

Nem magamat adom e kínok, keservek, félések, örömök, remények és hitek göngyöletébe rótt írásokban, hanem a keresetlen naivságban megérzett és átélt világot adom, úgy, ahogy az beleette magát testembe-lelkembe. Nem magamat mutatom, hanem a belémfurakodott világot, és nem az ember külön értelmét feszegetem, hanem az Istent és Embert mutatom szerves lelki együvértartozásban, amikor világról beszélek.

Egy, hitében az Egyistenig, értelmiségében az eredő Világszellemig visszanyúló emberközösségben érzem magamat, testvérek között, akiket nem látok, nem ismerek, de akiknek vágyváramozása beleárad a lelkembe és akikben úgy hiszek, mint Isten lételében. Agyam, szívem és vérem szerzett hitével vallom, hogy sokan, igen sokan vannak, közel és távol, minden népben és fajban, fel-fel egészen a tibeti fensík titokzatos Mestereiig, akik kontaktusban állunk, mint közös szellemvezetékek transzformátorai vagy vezető és tartóoszlopai, anélkül, hogy tudnánk egymás létéről vagy összetartozásáról. És mi, mint a jövőendő Világtestvériség elültetett magvai, közösen, öntudatlan egységben tartjuk és fejlesztjük a Világmegnyilatkozás gondolati anyagát a nagy Jövőendő számára.

És ezt a dagályos sok mondanivalót, mint közbeszúrást, csonkíttatlanul el kellett mondanom és stilizálni sem akarom az elmondottakat, mert ezeket az elővigyázatos érzékenység mondatja velem, amely árnyszerű veiejárója a látnoki léleknek; annak a terhes, túltelített és végsőig felfokozott léleknek, amely semilyen kuitúrfokon nem lehet más, mint amilyen a Szellemgömb méhébe rögzített égi Ember maga, t. i. szétfeszülésig szellemmel telített és ezért folytonos kisugárzást kereső és minden reáhatást viszonzóan érzékeny. Hiába tanítja a Kelet, hogy:

„Öld meg az érzékenységet“, hogy:

„Tekintsd egyenlőnek az örömet és fájdalmat,

nyereséget és veszteséget, győzelmet és legyőzetést“, hogy:

„Csak az örökkévalóban keresd menedékedet!“

nem ígérek közönyt, mert érzékenységem nem vesz el soha, sőt végsőig el kell finomulnia az érzékenységnek, egészen a mindentlátás és mindentfelfogás istenbeölelkező fokáig. Csak önlelküzdést és jellemet ígérhetek minden helyzetekben, de közöny és egykedvűség örökre idegen marad az istenes lelektől. Megérttem Kelet tanítását, de nem követhetem, mert

ha megölöm az érzékenységet, akkor megölöm vele a leg-
ritkább értéket. Ha meg tudnám ölni az érzékenységet, akkor
érzéketlenül nem lennék méltó az ember névre.

De mindamellett léleknevelő ereje van Kelet mérséklő
tanításának. És ha a Kelet viszonzásul szívvel fogadja tőlünk
a világvalóságok lényegi kijelentését, amit csak Nyugat lelki
prizmáján keresztül ismerhet meg, akkor szemtől-szembe gyö-
nyörködhet saját tanításainak fékvető erejében is.

A Kelet a végtelen szférák tükröztetésébe esik a Földön
és ezért nem érzi, nem látja és nem hiszi az Egyistent. Ezért
bár töméntelen bölcsesége van a Keletnek, de nincs Istene,
nincs hite, sem lelki viszonya az éghez. Hiányzik a Kelet
lelkületéből az élet igazi célja és hiányzik az Istenhez szár-
nyaló emberi lelkesség is belőle.

Az új korszak azonban azért lesz világekorszak, mert
világkijelentés lesz az alapja, — nem részleges, mint a vallá-
soké, nem töredékes, felaprózott, mint a tudományoké, hanem
mindentegyebeölelő Egész, amely mind a négy világtájat az
összes létező világokkal belevonja a megnyilatkozásba.

Egy mindentátölelő világfelszabadulás képét hordom
majd két évtized óta lelkemben és bár mély hálát érzek Kelet
iránt tanításai és intelmeiért, mégis szembe kell szállnom az Isten
nélkül, pusztá emberi bölcsességben nevelődött Kelet személy-
telen tanaival, amelyek ilyen létőlő tételeket állítanak híveik elé:

„Öld ki az élet minden vágját!”

„Törd össze a külön „Én” fogalmát!”

Szembe kell szállni az ilyen kétségbeejtő oktatásokkal,
mert itt, Nyugaton az élet nem illúzió és nem álom; a személy
nem pusztá látszat, hanem megrázó valóság és a testi „én”
egy próbáltatások és kísértések forgatagába helyezett látó-
halló-érző és kisugárzó szervezet, — Istennek saját képre
teremtett szerkesztménye, amelyen keresztül Önmagát mutatja
számtalan kifejezésben. A saját képre alkotott „én”-t meg-
becsüli az Alkotója, becsülje meg a hordozója is!

A látszatok és téveszmék végtelenjéből le kell végül
szűrődnie az Igazságnak, amit a hivatottak közül ezren és
ezren tárt szívvel várunk. És most félre a személy mente-
getődzéseivel, peregjenek a Valóság képei!

Hanem segédeszközök nélkül bajos munkába fogni. Ismeretlen világterületeket lehetetlen feltárni megfelelő segédeszközök nélkül. A világtávlatos dolgokat nem lehet a közeleső dolgok kifejezéseivel megértelmezni . . . Most segítségemre jön a „*Világszerelem I.*“ óta megírt munkák kész anyaga, amely a „lényeg“ rendszerbegyűjtése mellett az új szemlélet segédeszközeit: a kétnemű kifejezéseket is fokozatosan előkészítette. Idézek „*Az Asszony*“ 77. lapjáról.

„ érthetetlen ellentmondása az életnek, hogy azok, akik a fényt hirdetik, a sötétbe esnek; és akik az örök létet prédikálják, a kereszten vesznek.

De legalább egyszerűsített megoldást nyer a kérdés, ha a fogalmakat a két külön „nem“ párhuzamába állítjuk, mert minden *zárt, kötött, gyűjtő, termő, lenyügöző fogalom: asszonyi*, s viszont minden *szabad, sugárzó, szétszóró, termékenyítő, fellelkesítő fogalom: emberi dolgokról* nyilatkozik.“

„A börtön is, a kereszt is asszonyi, mert lenyügöz, mert határt szab a létszabadságnak.“

„Az asszonytörvény azonban nem a szoknyában van, hanem az egyetemben, az életben, a dolgokban, a társadalomban; és minden olyan miljö, amely váratlanul, bár regényes bonyodalmak szálaival körülzárja (nyomorba, börtönbe vagy magányba sodorja) a terhelt egyént, az mindenkor asszonyi

De nem csupán a megkönyékező, tilosbazaró lelki körülmények hatnak, amelyek a létrehozás napjaiban úgy odakötik a lélekterhes embert egy szűk körhöz, mint a vajúdó asszonyt a betegágyhoz, hanem asszonyian túlérzékennyé válik maga az ember is a szellemi létrehozások napjaira, — éveire. Évekre mondom, mert ebben áll fölötte az ember az asszonynak, hogy míg az utóbbi néhány nap alatt átesik a szülés válságán félig kábultan, azalatt a szellemterhes ember éveket, sőt évtizedeket tölt, fizikailag is nagyobb fájdalmak között, szakadatlan krízisekben, csaknem öntudatban.“

*

Az egybeszerkesztett eredő lét-

háromság: (Szellem-lélek-anyag),

valamint: a lélek által elhatárolt ket-

tősség: (Szellem-anyag)

(Atya-anya)

nemi, lényegi és rendeltetési különbözőség szerint: törvény az égen, törvény a Földön, törvény a tárgyban és törvény a gondolatban. *A Szellem az egész teremtésfolyamon mint pozitív fogyhatatlan (végtelen és kezdetlen) emandáló tényező vezet végig. Ez az örökké sugárzó, cselekvő és alkotó teremészete jellemzi az égen, a Földön, a legmagasztosabb és legmélyebb dolgokban is.*

Az „Értelem“ a „Szellem“ ellenpólusa, megkötése és érvényesülése; egy teremtetett receptív fok. *A Szellem az atya, az Értelem (= a megkötözött, besűritett Szellem) a fiú.*

Az égen, a teremítő Atyaszellemen kívül egyedül az Istenember (a fiú) áll mint percipiáló és bensőségében továbbteremítő világtényező. Ezért odavetitem az ész lámpását, hogy onnan mindent kiolvashassak, ami az Igazsághoz elvezet.

Mégegyszer visszanyúlok a „Megismerés“ lapjaira és idézem a következő, 1913 elejéről eredő tételes sorokat:

121—122. lap: „Az Igéreték várandóságait csak földi vonatkozásban tudom honorálni. Az égi dolgokat olyan mértékben vonom értésem körébe, amilyen mértékben azokat mások megértésébe át tudom ültetni... A kétségekből és a homályból nem viszek át semmit a szellemített új korba, mert ezentúl világosan élő munkatársai leszünk a Teremtőnek... Eddig rabjai voltunk millió bizonytalanságnak.

Isten és ember, mint rég keresett barátok fogják egymást ünnepegni, amint felérkezik az emberiség a Földre épített egyetemének csúcsára és ott ráismer az alkotóra... Szerveiben már tükrözteti az ember a részeket, de az egységes szellemet nem veszi fel, amíg hiányzik annak a bejáró útja: az öntudat. A régi világ csak az önérzetig jutott.“

*

„Az egyetemből tranzspirált ember és az öntudatból kihajtó egyetem: a legmagasabb földi kapcsolat!... Köbe kell vésni, hogy *nincs probléma az emberen kívül!* A világ-egetem beleette magát az ember szerveibe és minden kérdések egyetemes kütfője az ember lett.“

*

124. lap: „Az ember az isteni minta, benne a két pólus és a négy világtáj egyesült:

A jobb fele: him = kelet,

a bal fele: nő = nyugat,

felteste a rekeszfalig: észak = him,

az altest az izomfalig: dél = nő

és a legteljesebb szintézis: az Ember, ezernyi részlet-szinonimáktól tündöklük a Megismerésben. A bensője pedig magasztos világszférának sugárvetítő, ívelt prizmatornya.“

*

„Istennek lakhelye van az embertestben, reális léte van az egyetemben; és saját képére teremti az embert!“

És az égi Ember megmutatkozása, mely észleletemben másfél évtized óta fokozódó fejlődést mutat és amelyről azóta le sem vettem a szememet, már-már a konkrét szemlélhetőségek körébe látszik közeledni. A tudomány, vizsgálódásait ebben az irányban kiterjesztve, meg fogja erősíteni, hogy Napunk, Földünk, az égi Istenemteregység szívközepében forog és kering, és hogy amit az égen, megfigyelési körünk határain belül látunk, az az éteri aurákba borított csillagok billióiból teremtett Istenembernek a testi bensősége. A messze-messze ködképletek csillagrajai ezen határoltságon kívül esnek és a végtelen világögömbbe térképezendők.

*

Hogy lett a teremő háromságból végtelen sokféleség?

Hogy előbbi munkákban történt végleges és lényegében azóta nem változott megállapításokat ne kelljen ismételni, hivatkozom a „*Világszerelem I.*“ következő három fejezetére:

A ködgomolyoktól a Napögömbig 54. lapon

Az első koncepció 58. „

A bolygók születése 63. „

amelyekben benne van a teremő láncolat, vagyis az átmenet az eredő háromságból az átszellemített anyag számtalan sokféleségébe a keletkezett Napok testében. Minthogy a keletkezett Napok nagyságra, keringési és forgási sebességre nézve egymástól különböztek, az egy-egy Napögömbben létrehozott anyagváltozatok egymástól szintén eltérők voltak.

A Napögömbök bolygókat, üstökösöket és aszteroidákat szültek, — a bolygók pedig holdakat. És a teremésnek ezen önmagából való automatikus folytatódása, ha nem is szaporította az Elsőnapok testében keletkezett anyagfélék számát, de az újszülött csillagokban az anyagiabbodásra irányított fokozatos differenciálódás ment végbe és úgy, ahogy a születő

csillagok elkülönözött csoportokban belerajzottak a körülhatárolt égi Emberbe, egyszersmind lépcsőzetesen távolodtak az alkotó Szellemtől, mert az anyag már e kezdő rajzásban megkezdte a területek elhódítását a Szellemtől, és irányt vett a lehülés felé.

Amikor évmilliók forgókeringése után egyes Napgömbök bolygói elértek a gömbfelszín lehüléséig, ez a lehülés már az anyag diadala és túlsúlya volt a Szellem fölött és egyszersmind útjelzése a tervszerűen materializált és az anyagvilágban újra átszellemülő embernek az öntudatállapota felé.

A Napgömbökbe gyűjtött, a bolygókban anyagba hült és differenciálódott szellemanyag nem pusztá tárgyi alakulat volt, hanem már ezen tűzméhekben kialakultak a későbbi korszakok növény és állatvilágának alkatrészei, sőt a primitív alakzatok teljes egészükben már ősi tűznyersükben végleges formát kaptak.

Nincs sehol a világon kívülről jött élet. Minden életre szánt sejt az égitestekbe van elszekrényezve és a lehülő gömbrétegekből eruptív fokozatokban onnan jut minden a felszínre: az anyagiásba lehült földi életbe.

*

A növény és állatvilág ősképletei.

A teremtésnek, a későbbi keletkezéseket átölelő két fázisát szeretném most megrögzíteni. Az élővilág sejtanyag tűzképlete kialakult már az elsődcsillagokban, sőt a primitív sejtanyagú életlények már kész létformájukban megvoltak az elsődcsillagokban, mint azoknak belső tartalma. Az Ember azonban nem a csillagok bensősége, sőt inkább a csillagok milliói lettek az Ember szervezeti bensőségévé, és az isteni tökélyvel megkonstruált Ember egyes belszervei és alszervei lettek a későbbi állatlények létforrásai. Ezek a lépcsőzetesen lehült tűzrétegekből épűgy lettek a világlélek mindenénátható ereje által a felszínen továbbteremtve, mint az emberek.

Az égi Ember testében az egyes csillagtestek a csillagoknál is nagyobb éteraurája (gőzköre) töltötte ki a közöket, és így az égi Embernek emberi szem előtt láthatatlan legfinomabb szellemanyag alkotja a csillagok mellett az egybefoglaló testét.

Ebben az éterbe burkolt csillagtestben van a méhe annak a számtalanfajú növényi, állati, emberi életnek, amit e Földön csak részben ismerünk. Ennélfogva az égi Ember a létoka mindennemű életnek a világon. Ő az, akitől a biblia a világot származtatja s akiről eddig csak sejtelmek éltek az emberekben.

A Világszellemnek ezen magasztos létrehozását úgy kell az emberi fogalomba átültetni, mint egy zárt világkört, amely a beleáramló világszellemet az anyagbadifferenciálódó továbbteremtésben éli ki és nincsen emberi értelemben vett külön nemisége, hanem fél-féltesti belső világkeringés megy benne végbe, amit a Szellem és anyag ellentétes ereje fűt örökkön-örökké.

*

A teremtés sorrendje.

Nem mondhatjuk meg, hogy a teremtett égi egységfoglatban a belső szervek szféráiban kialakult magasabbrendű állat és növényvilág vagy a mindentmagábazáró egész Ember organizmusa teremtődött-e előbb készre, de nyilvánvaló, hogy az alkatrészeknek már készen kellett lenniök, mielőtt a szintetikus Egységre reámondhatta a Tervező, hogy kész. Tehát odafenn, a legősibb eredő égi létforrásban előbb lett a növény és állatvilág létformája kész és csak azután záródhatott le az a világszintézis, amelynek a Földi ember: anyagba differenciált hű vetülete.

*

Az ember származása.

Anélkül, hogy e súlyos problémát mélyebben érinteném, köbe kell vésnem azt a tényt, hogy az állatból való származás, egy a felszínképek által szinte beugratóan kínált elgondolás, mely a görög Anaximandrostól Darwinig 2500 esztendőt a tagadás javára lekötött, amely elgondolásnak azonban alig van más alaptámasza, mint a látszat és a feltevés.

Bizonyos azonban, hogy egy-egy állatfaj nem az embernek, hanem az emberorganizmus egy-egy szervének az ekvivalense... Ha van viszony ember és állat között, úgy az a viszony távolról sem az, amit a látszat eddig sejtetett, hanem az, amelyben egy a csoda határáig differenciált gépkonstrukció: belső és külső alkatrészeinek válfajaihoz áll.

Lehet, hogy az állatvilág az alkatrészek sorrendjében az altestiségtől a fejig, felfelémenő fokozatban válik emberhez mindinkább hasonlóvá; lehet, hogy a majomvilág az emberagy állati materializációja, — de a külső formák megejtő csalfaságai soha nem fognak a való lényeghez vezetni, sőt inkább tévútra vezetnek.

Az Ember: a teremtésnek egy összefoglalása, akit Isten a maga képére teremtett. Ezt azonban általánosítani nem lehet. Minden embertest egy-egy kísérleti alkotás a fejlődő felfelhaladásra és minden embertest magában hordozza a növény és állatvilág egyenértékeit ezer és millió változatban. És olyan mértékben válik hosszadalmas fejlődések folyamán Emberivé s esetleg Emberré, amilyen mértékben értelemnélküli érzékösztöneit (az állatiasságokat) leküzdeni bírja.

*

A létért való küzdelem.

A létért való küzdelem is gondolati szappanbuborékká válik, amint észrevesszük, sőt kitapasztaljuk, hogy az anyagtest egy magával tehetetlen lomha massa, amely soha, semilyen körülmények között semmiért sem küzd... *A legalsóbbrendű testben is a lélek küzd, de nem a létért, ami megvan, hanem a célért, ami még nincs meg, amit azonban elérni: a lelkek öntudatlan, ösztönös törekvése.*

A mai kor egy vérfoltos dokumentum „a létért való küzdelem” teóriája ellen. Ennek a kornak siralmas cifra nyomorúsága nem a létért való küzdelem következményeit mutatja, hanem a „tehetetlenek” és a „telhetetlenek” élethalálharcát, amely harcnak egyik fele sem a létért folyik, hanem a veleszületett lelkiösztönök kifejtéséért.

A „telhetetlenek” lélekölő, nyomasztó vagyonok nyüge alatt roskadozva, bizonyos, hogy nem a létért küzdenek. A „tehetetlenek” pedig, ha a pusztá létért küzdenének, évezrek alatt sem hoznának össze egy szolidáris szervezetet; valóságban azonban összehoztak egy szociális szervezetet, amely egyetlen, egyedülálló világátfogó organizmusba hálózódott és ki tudja, nem a „tehetetlenek” szociális világszervezete váltja-e meg végül az anyagbasüppedt világot?

Szabaddá kell tenni az Igazság útját, amelyen a „*létért való küzdelem*“ sok port vert fel és majd betemette e szent utat, mert elmélet volt, halandó elmélet. A „*célért való küzdelem*“ a lélek küzdelme, mely örökké tart, mert minden elért cél után jön egy magasabb cél és mert a léleknek a testi lét nem cél, hanem eszköz: a lélek szociális-szolidáris vágyait megvalósítani.

*

Az asszony csak rész.

A teremtés első fázisában megismertük a Szellem-anyag (hím és nő) kettősségét a harmadiknak: a léleknek egybefoglalásában. A második teremtő fázisban az Atyaszellem létrefogantatta önmagában az égi Embert (a fiút) és ebbe az egyetlen szülöttébe áramlasztotta szellemének anyagon átszűrt javát... Asszonyt még nem látunk! A hím és nő azonban a millió és billió csillagból egybeömlesztett égi Ember étertesti különhatároltságában összeáramlik, tehát bennerejlik úgy, ahogy azt a Naptestek keletkezésekor láttuk.

Ennélfogva az égi Ember egyik felében a hím-Szellem, a másikban a nő-anyag van elhelyezkedve és épúgy folyik a kölcsönáramlás a két féltest között, mint a Napgömbök déli és északi félgömbje között. *Az égen azonban csak egyetlenegy Emberteremtmény létezik, aki hím és nő egyben.*

*

Mindannak hasznát kell ezen munkámban látnom, amit előző munkákban kifejtettem. Filozófiai fejlődésem csecsemő-évében, 1908-ban írtam a „*Die Bibel des XX. Jahrhunderts*“ könyvet, amelynek 146—149. lapjain ábrázolva jeleztem a hím és nő féltestet az emberben: a hímrészt (atyai) a test jobb felében, a nőrészt (anyai) a test bal felében. Ez a hivatkozott tétel változatlanul áll az eredőre, az égi Emberre vonatkoztatva is.

Ezért az eddigi kifejtésekhez csupán azt kell hozzátennem, hogy az asszony az eredő világalkotásban mint külön lény nincs jelen. De benne van az alkotott Emberben, mint immans tartalom; nem mint külön lény, hanem balféltestének csillaganyagában elosztva.

*

A kétegynemű ember.

A kétegynemű ember eredő formája tehát, akinek földi másaival főkép rendellenes körülmények között találkozunk a társadalomban, — az égben van.

Számolva avval, hogy Ottó Weiningernek a „*Nem és jellem*”-ről írott, látnoki erejével a belső valóságokhoz igazodó munkája ma már az értelmiség tudatában fekszik, talán hangsúlyoznom sem kellene, hogy a kétegynemű ember alatt nem nemiszervének kettősségét értem, sem a nemzésre irányított kétféle ösztönt, hanem az ember testében, lelkében, minden szervében és egész lényében jelenlevő kétegyneműséget, úgy ahogy az ég az Elsődemberben megszerkesztette. Ez az eredő lényegi konstrukció (perverz ösztönök nélkül, sőt a normál nemi ösztön leküzdése mellett), ez a tulajdonképeni normális ember. Ilyennek kell lennie a földi norma-Embernek, hogy reflexe lehessen az égi Embernek és hogy híven vissza tudja adni, amit a saját lelkében az égből megismert.

Az „*állati származás*” és a „*létért való küzdelem*” leélt elméletei után revízió alá kell azt a feltevést is venni, mintha a kétegynemre konstituált egyének (ami alatt a testi-lelki tömörség értendő, amelyhez elválaszthatatlanul hozzátartozik az ilyen testben szorongó kétegynemnek egyénileg egyensúlyozott harmóniája is. Ez a lelki harmónia nem jelentkezhethet parancsoló nemi ösztönökkel és a legtöbb esetben nem is jelentkezik vele kétféle nemi hajlam, mert a kétegyenűség az ilyen egyénnek lelkiségében és szellemében keres kifejezést)

a betegekhez vagy rendellenesekhez tartoznának, sőt sürgős abban megállapodni, hogy a kétegynemű egyensúlyozott lelkek: a normális emberek és csak az ilyenek adhatják azt a teljes, mindentegybefoglaló mértékegységet, amelyhez a változatok sokféleségét hozzá lehet mérni. Mert ez az a teljes Egység, melynek a női elem még bensőséges tartalma, amelyből a személyi nő még nincs eliminálva és amely Egység a külön nő nélkül is egy hiánytalan egészet képez.

Weininger Ottó kimutatja a nemi arányok változatainak megszámlálhatatlan lehetőségeit. És menteni tudja a perverz nemi hajlamúakat, akik szégyenkezve, rejtőzötten, diszkréten

keresik a kielégülést, mert természetes (bár szokatlan) ösztönök rabjainak látja őket. A rendellenesek, az erőszakosak és bűntevők pedig ezek között sem rosszabbak Weininger szerint, mint az egyneműek és egyhajlamúak között.

Nem is valószínű, hogy a *testi-lelki-szellemi* kétegyenműek között nemi tévelygők előfordulhatnának, viszont elő kell fordulniuk olyan személyeknél, akiknél a kétegyenműség nem az egész lényre, hanem csak az altesti régiókra és főképp a nemiségre terjed ki. Azonban az ilyen (mindenesetre gyakoribb és számosabb) esetek is csak olyan mértékben kórtani esetek, mint az egyneműek kilengései. Többnyire túlfokozott nemi ingerlékenység mutatkozik nálok, amit még jobban fokoz a tiltottság és a kielégülésnek az akadályozottsága.

Hiánytalan, tökéletes kétegyenmű és nemek fölött, egyetemes erkölcsben élő Ember: Jézus volt. Vele szemben az égi Fiú lett: az Atya . . . Jézus számtalan módon kifejezi az összefüggő egységet az Atyával, anélkül, hogy az Atyaság és Fiúság tényleges körülményeit kortársainak felfedezhette volna. Mert olyan korban élt, amely a kézzelfoghatóságokon nemcsak nem tudott, de nem is akart még felülemelkedni.

*

Az asszonyprobléma.

A teremtés kiindulása: a Szellem. A Szellem a legmagasabb és legmagasztosabb, nemcsak emberfölötti, hanem istenfölötti fok is egyszersmind, ahonnan a haladás nem vezethet más irányban, mint lefelé, a végső materializálódás állapotáig. Az eddig vezetett teremtésláncolat reámutat a követett célra, hogy a Szellemet fokról-fokra lehültebbé, anyagibbá tegye. A lehülő bolygók felülete elsőnek mutatja a tűzruhából kivetkőzött anyagot meztelenül, vagyis a Szellemtől szabadult állapotban. A kész csillagokból teremtett égi Ember már anyagibb a kívülről keringő Napoknál és az égi Ember bensejében kiégett bolygók már tűzhámlott anyagarculattal forognak tengelyük körül.

Egyéni körülzárt teremtmény egyetlen egy van az égen: az égi Ember, akire létrejötté után a Világsszellem a továbbteremtést reáruházta. A továbbteremtés a fokozatos elanyagiasulás irányában folyt tovább. És minthogy az Isten képére

teremtett földi Ember még mindig túlforrongó, mert túlszellemi volt, szinte törvényszerű szükségként következett be az asszony kiváltása az Embertől testek születéséért. *Az asszony teremtése ezért egy külön fázisa a teremtésnek a Földön*, és az asszony anyasága révén érte el az emberiség azt a végső materiális fokot, amelyről újra vissza kell fordulni a Szellem felé fokozatos felhaladásra.

Az égi Ember földi mása csak lelki és szellemi továbbalkotásra, csak bensőséges ideális teremtésre alkalmas. Evvel azt szeretném kifejezni, hogy bizonyos foknál az anyagiasulásnak határt szab. És ezt a határt kellett az asszony teremtésével áttörni.

Itt mindjárt szembe kell állítani az Ember törvényét, aki az égi Ember mintájára teljesen körülzárt, magába izolált egyén, aki a beleáramló Szellem erejével *csak* művészetében kisugárzó *bensőségeket teremt*, tehát önmagában egy teljes világot alkot, — az asszony törvényével, aki az Embernek nem ekvivalense, hanem része; aki testszülő törvényével bizonyos tekintetben visszalépett az Emberelőtti teremtettségek végtelen szférájába, amennyiben testet, csakis testet szül, mint a Napcsillagok.

Az értékösszehasonlításnak ezen megállapítások után egy biztos mértéke kínálkozik, mert amennyiben *a szülő asszony* a Napcsillagok törvényét hordja, — *egész lényével odatartozik a még nagyon szellemi s az értelmi szervek hiányában még kizárólag érzelmi ösvilág* napegyedjéhez, *mialatt az Ember* a millió és millió csillagból *értelmes-érzelmes egyénné konstruált égi Ember* *gondolkozó, világátérző teljes organizmusához tartozik*. Az asszony és az Ember aránya eszerint nem csupán abban a viszonyban fejeződik ki, amelyben az *egy áll a számtalan sokhoz*, hanem abban is, amelyben egy világmonád áll egy teljes világorganizmushoz.

A teremtés eredeti színhelyén, az égen, külön személyi asszonnyal nem találkoztunk, és ha van asszonyi a teremtésben, az egyedül az égi Ember szívfelének bensőségében lehet, de nem különállóan, hanem csak atómszerűen. A Földi asszonyteremtés a világtársadalmi materializálódás végső és általános kiépítéséért történt, amely missziót e kor eleven tanúsága szerint már teljesítette.

Meg kell azonban látni, hogy a legvégső materiális fokra állított asszony egyszersmind a legnagyobb világtávlatot költötte össze lényében, amennyiben a Szellem elsődalkotásának: a Napnak szülve szaporodó természetét vette fel. Az ily módon a Végtelenbe visszanyúló szellemi vonatkozás indokolja az asszonynak villanásokban kiélt univerzalitását, amiben az Értelemembernek fontos kiegészítő részét képezi.

Amilyen odaadással halhatatlan Istenéhez kapcsolódik az Értelemember, kitéve magát annak a veszélynek, hogy a külső élettől (Természettől) elszakad, olyan öntudatlan erőszakossággal kapcsolja őt az asszony a szülő-haló-halandó világhoz (Természethez), ami által anyagiasságra, kitartóbb küzdelemre és evvel hosszabb létre kényszeríti Emberét.

*

A gondviselő Isten.

Az égi fokozatok a földi és emberi továbbteremtések körül örökreszóló szabályul szolgálnak, amelyektől eltérni nem lehet. Az égi Ember földi mása, *zárt testorganizmusa miatt csak lelki és szellemi továbbalkotásra alkalmas*. Ezért az anyagvilági (testi) továbbalkotásra teremtette Isten (az Isten azaz az égi Ember a beleáramló Világszellem erejével *önmagában* önmagából hoz létre minden létező életet) az ember anyagi oldalából az asszonyt, aki úgy szüli a férfitől nemzett gyermekeit, mint a Napcsillagok bolygóikat az égen, és a létező csillagok számtalan változata szerint így hoz létre minden elképzelhető emberváltozatot. Mert a teljes égvilág lényegét organikusan magábazáró gondviselő Egyisten csak olyan világtársadalmi terepen tudja kijelenteni magát, amelyben minden égcsillagnak megvannak az anyagbavetett másai az emberekben, akiket az asszonyok teste termelt.

A kijelentést most már közvetlenebb értelemben kell venni, mivel tudjuk, hogy Isten önmagát személyileg csak kínok közé ékelt prófétaiban tudja kijelenteni. Hanem a személyi kijelentés visszhangtalan maradna, ha nem bírná egyszersmind részeit, szerveit, alszerveit, sőt atómcsoportjait és atómjait is kijelenteni, *amely általános kijelentéshez az egész Földi embertársadalmat felhasználja*. A személyi világkijelentés

lesz az a világtársadalmi kultúrfok, amikor a Gondviselő az emberekben lesz és viszont az emberek Őbenne, és amikor az emberiség nem imádással, hanem megértéssel fog Istenéhez és embertársaihoz felemelkedni.

*

Kimagasló női tehetségek.

Mindazon megismeréseket, amelyeket a látnoki erő lényemből papírra vet, kétségtelenül igazaknak tudom. De számolok avval, hogy egyes különleges kivételek sokszor megingatni látszanak a megingathatatlan tételt is.

Az az abszolút arány, amelyet „Az asszonyprobléma” fejezetben vázoltam, természetesen csak a normaemberre és az abszolút nő-asszonyra vonatkozik. De mivel számtalan lehetősége van a nemek elkeveredésének, (e tekintetben utalnom kell Weiningerre és a „Die Bibel des XX. Jahrhunderts II. részére), kivételesen kimagasló női tehetségek feltűnésénél, amilyenek például a páratlan tehetségű H. P. Blavatsky és Annie Besant teozófusnők, — azt a magyarázatot kell adni, hogy az ilyen tehetségek kevésbé szexuálisan, de annál fokozottabb mértékben szellemien fejlett egyének, akiknek lelki konstitúciója sokkal nagyobb százalékban férfit, mint nőt mutat. Mert a tehetségnek olyan új, eredeti és erőteljes kifejtése, mint a hivatkozott két teozófusnőnél, abszolút női konstitúció mellett lehetetlen.

Ahogy lehetnek a művészi, költői pályákon szembeötlő nőies férfitehetségek, úgy előfordulhat, bár ritkább esetben, hogy egyes női tehetségek szinte prófétai lelkességig emelkednek szellemi kifejtéseikben. Az ilyen kivételességek azonban az Ember és asszony közötti normálarányon nem változtathatnak.

*

A személyes Isten perspektívái.

Az eddigi kifejtésekből önként következik egy megnyugtató új tudat: hogy ugyanis van egy élő, érző, céltudatosan gondolkozó, az egész emberiséget kormányzó, gondviselő Isten az égben. Azaz inkább körülöttünk van, mert körülvesz bennünket, — akik életünkkel, Napunkkal, bolygóinkkal benne vagyunk a személyes Isten csillag- és étertestében.

A tudománynak, a filozófiának és a költészetnek ekörül végtelen gazdag perspektívái nyílnak . . . Hanem a régi, csak kézzelfoghatótól és csak képzeletitől, oda, az egyetlen konkrét valóhoz kell fordítani a tekinteteket, ahhoz a Valóhoz, amelynek minden szív felérezheti és minden értelem felfoghatja az emberies közös lényegét.

Csakhogy az ugrás nagy; az átmeneti tudnivalók tömege áll az égi valóság és a földi megértés között. A rémnagy közt, amelyet ég és Föld között látunk, testbenélő földi emberek töltik ki, akiknek felismerése elé azonban „*az egyenlőség*“ téves teóriái feküdtek eddig áthidalhatatlan akadályul. Pedig nincs lényegi egyenlőség semerre az emberek között, — *csak megtévesztő formai hasonlóságok vannak.*

Az öröklétű égi magasságok vetületéből vannak földi emberek, akik testben is az örökléthez tartoznak és talán évezres közvetett szemlélői és befolyásolói a mi konstitutív harcainknak. Egyelőre misztikus rejtettségben magasan fölötünk vannak, de mégis ők az ég helytartói és ők a távlati vezetők, irányítók, akik a nagy világcélok szerint választanak ki kivételes lelki-erkölcsi és szellemi fokon levő embereket, akikkel világcélokat fűtenek, — nem csupán földi célokat, hanem a csillagmilliókból Szellemmel konstruált „*személyes Isten*“ együttes céljait.

*

Vérkeringés=Napkeringés.

A konkrét Isten megismerése számtalan, vele egyetemesen-organikusan összefüggő következtetést von maga után. Ezek közül ¹a legáltalánosabbra: az emberorganizmus vérkeringésére térek, ²amely úgy részeiben, mint egészében azonos törvény szerint keletkezett és amelynek sejt-sejtcsoport és szervi mozgalmait, valamint együttes szervi működése azonos törvények szerint folyik.

Csakhogy a közvetlen egyszerűség néhol elvesz. A dolgok komplikálódottsága ott kezdődik, hogy bár általánosságban és formailag az embertest az égi organizmus modelljéhez igazodik, mégis minden test csak egyes, benne markánsabbul kifejezett részeket tud visszatükröztetni, úgy hogy abból valamely művészet, vagy tudomány okulást merítve, következtetéseket vonhasson.

Ilyen vizsgálódások homlokzatára ép ezért szükséges: kiindulásul egy normáltípus megrögzítése a belső legteljesebb differenciáltság alapján, amelyhez lépcsőzetesen sorakoznának a sorrendben egymásra következő szervek, alszervek szerint konstruált típusváltozatok egy teljes skálasorba.

A jövő megfigyelések színteréül a vérkeringés mozgóképszerűen nagyítva kivetített képeinek tudományos vizsgálatát kell választani. A vérkeringésnek mikrokozmosz mozgalmi ugyanis egyszersmind a makrokozmosz törvényeit is elénk fogják térképezni és nagyszerű összefüggések eddigelé zárt titkait fogják feltárni az égi Ember földi másainak. A régi asztronómia érintkezési pontokat fog találni a régi anatómiával s e két rémtávoli pillér között megépülhet az élő élet kutatásának szintetikus összekötő hídja.

(Nem lehet elégszer arra a megismerésre utalni, amely szerint az emberorganizmus az égi Embernek egy-egy parányba-szorított anyaszült visszképe a Földön.)

Az anatómia oly mértékben tökéletesült napjainkig, hogy a bekövetkezett *halál okát* meg tudja jelölni. A vérkeringésből ellesett és az égiekkel összemért képek pedig meg fogják az *élet okát* is mutatni, valamint a földi lét azonosságát az égivel és a rejtett belső összefüggéseket a Mindenség létmozgalmaival

*

Étertest—hústest.

A lényegi megismerésnek e szűzfokán természetes, hogy maradnak kérdéshézagok, amiket nem lehet tételesen kitölteni. A vérkeringés-napkeringés párhuzamából csak a vérség problémájára kaptunk feleletet. A csonthústest helyett az égen étertestet kell feltételezni, mert az égi Ember testében sem a lehülésnek földi fokát, sem a materializálódás emberi tömörségeit nem lehet feltételezni, és végül mert a csillagok nagy térközeiben nem látunk szemmel ellenőrizhető anyagfoltokat és ennél fogva a csillagaurák közeiben mindenhol a láthatatlan étert kell feltételeznünk, amely a vonzást és távoltartást szabályozva tölti ki a vérkeringés (napkeringés) térközeit.

*

Istenszülődő-(Földszülődő)-anyaszülődő.

A teremtés külsőleg nézve: egy szemről-szemre egymásbaöltődő, végtelen testszaporító folyamat, amit léptenyomon követve, önként észrevevesszük, hogy az Isten képére teremtett ember nem jöhetett egy, kézzel formázott szobrászati mű módjára létre, hanem a lehülések során a Föld tűzméhének legbensőbbségéből lépett ki, mint égi eredet az originál kétegyenemű konstitúcióban. Ebben az istenszülődő zsengejében (lásd „A Test“ 10., 20., 28., 29. lapjait) azonban az ember még túlszellemi, de még távolról sem értelmi lény; még sokkal inkább lábakraállított égitest, mintsem ember. Ezen zsengejében, bár szervileg az égi Ember visszképét hordta, mégis évmilliók kellettek volna addig az anyagbasejtesedő állapotig, amelybe az emberiség az anyaszültség révén napjainkig eljutott.

Az asszony teremtése az ember gyorsabb anyagiasulásáért történt. Ez a teremtés azonban már különleges földi mű, mely kívül esik az eddig megismert általános égi teremtéseken. Az asszony különválasztásának célját most már tisztábban kivehetjük. Az istenszülődő eredeti lények az *egész* égi Ember-organizmust megismétlő nehézkes kolosszusok voltak, — az asszony által azonban oly lények láttak ezután napvilágot, amelyek az égi Ember *egy-egy szervének vagy részének* sokszorosítói lettek. A túlnyomóan égi és szellemi és ezért még zsenge és esetlen organizmus helyébe: könnyedebb, fürgébb, sokkal kevésbé telített organizmusok jöttek anyaszülődten a világra és ezek az anyaszülődtek tisztán kifejező tükörképei lettek annak a különleges szervnek vagy résznek, amely lényüknek bázisát képezte. Lettek tehát szív-, agy-, gyomor-, vese-, máj-, lép- és nem-emberek és minden létező alszervek és részletek anyaszült emberei, akik belső alapszervük szerint más arckifejezéssel, más karakterrel és más és más tehetségekkel léptek a világba, azonban azonos szervek, vagy részletek születtei arcan-jellemben-tehetségekben hasonlítottak egymáshoz. A hasonlóságoknak távoleső emberek között ma is ez a titka.

Itt vigyázni kell, nehogy a keletkezési törvény azonosága az állat és ember közt fennálló válaszfalat látszólag meggingassa. Szó volt ugyanis már előbb arról, hogy az állat és növényvilág nem egyenrangú keletkezés az emberével, hanem

csak a kisebb vagy nagyobb alkatrész arányviszonyában állnak az emberhez. *Az anyaszülött emberek ugyanilyen alkatrész-arányviszonyban állnak az égi Emberorganizmushoz.* Eszerint ahhoz, hogy az égi Ember teljes organikus összefüggéseit idővel tudományos és művészi eszközökkel kijelenteni lehessen, megszámlálhatatlan lelkes és hivatott anyaszülött ember kell. Mivel ilyeneket a nemzedékekből összeválogatni alig lehet, azt kell mondani, hogy az egész emberiség színe-java szükséges ahhoz, hogy az égi Ember (a Kozmosz) egyszer hiánytalan egészében kijelenthesse magát.

A két véglet ezután már bizonyos kiépített tudat alapján mered egymásra: *Az istenszülött ember*, aki túlszellemi, de még nem értelmi és ezért visszhangadó tükröződésre még nem alkalmas és vele szemben az *anyaszült ember*, aki materializáltabb és ezért értelemre fejlett, *de csak egy szerv vagy rész lévén lényének alapja, csak egy-egy világrészlet lényegét tükröztetheti.*

*

A zseni istenszülöttségéről.

Kevés nyílt szó esett eddig a világirodalomban az egyetemes gondolatok létrejöveteléről. Nem szeretnék e kérdéskolosszusok tárgyalása folyamán letérni a cél útvjáról, de valami reakényszerít, hogy megörökítsem, miszerint e legmeszsebbre, a teremtés legelejére visszakényszerítő víziók: minden eddigi átéléseknél megrázóbb és a lelki egyensúlyt is próbára tévő körülmények között tudtak szavakba olvadni úgy, hogy már hinni sem mertem, hogy teljes egészében megszülethessen a gondolat, s hogy ne kelljen hézagokkal ékteleníteni a teremtés fenséges sorozatát. De sikerült és e siker feledtetni segít a vele összefüggő rendkívüli átéléseket.

A végtelenben keringő első Napcsillagok szülő törvényét a szülő asszony a földi emberlétbe átültetve, ezáltal összekötötte az anyaszült ember testében is a végtelent a végessel, úgy ahogy azt az égi Ember teremtésénél először láttuk.

A végtelenben keringő Napcsillagokban a jövőendő korszakok lényének csak a tűzplazmája volt meg. Az égi Ember-organizmuson belül és különösen a lehülőfélben levő égitesetekben, amilyen a Földünk volt, a tűzplazmák kiegészültek egész organizmusokká, mert az a világszféra, amelyben kering-

tek, közben maga is organizmussá lett és ennél fogva a saját organikus bevégeztségét a testében keringő csillagok méhébe is beleégette. A „miért“-re újra csak az a felelet, hogy, mert ez az apaszellemnek és ez a szülőanyának is a továbbteremtő és továbbtermő törvénye.

Istenszülött ember alatt az égi Emberorganizmus földre-szülöttét, — azaz egy egyetemes szintétikus lényt kell érteni. Ez a zseni normálfoka.

Asszonyszülött alatt az Emberorganizmus egyes alkat-részére bázisozott emberlény értendő, aki ahány-annyiféle. Az Atya egyszülött fiának az az értelme, hogy az egész Kozmoszt szintétikus parányban hordja a testében. Viszont az anyaszültségnek az az értelme, hogy ahány szülött,annyiféle részváltozatnak kifejezője, illetve megértője, — ennél fogva analitikus lényegi része az Egésznek.

A teremtésnek legelejétől ellesett sémája anyagiasuló lépcsőzetben azonos láncolatban folyik a végső materiális differenciáltság felé.

A zseni vagy pihent szüzi néptalajból, vagy kiválasztott családagon származik ki a világba és anyaszülött testében több, — nagyobb készséget hoz magával más anyaszülötteknél, — de minthogy anyaszülött, — nem lehet több, mint legfeljebb egy-két szervnek a kifejezője (vagy megértője). Meglehet azért benne a kivételes jellemre, erkölcsre, tehetségre való hajlam, de mindez nem a mag, hanem csak a kedvező talaj a termő maghoz.

A zseninek anyaszülött teste hajlamaiban elejétől eltér a többi gyermekek hajlamaitól; — érdeklődésköre, vágya, érzékenysége más mint a másoké. És korán jelentkeznek a többnyire különbségnek bélyegzett természetek, és később a testi-lelki bajok, sorspróbák, drámák, tragédiák. És mindezek mögött a törvény áll, mely az anyaszülött testbe kinkeservek, megrázkódtatások zivatarai és villámai által helyezi el a tökéletes égi organizmus bonyolult idegvezetékeit, amelyek végső kiegészülésükben az anyaszült testet az istenszülött testtel majdnem azonossá alakítják és belső idegvezetékeit annyira tökéletesítik, hogy az ilyen szervezet az égi organizmus minden részét le tudja írni és egyetemes kijelentésre képessé válik.

A zsenihez fűzött feltételek minimuma: a gondolkodás

univerzalitása, azaz áttekintőképeség bármely művészeti ágban. A világlényegnek pusztán költői megsejtése is lehetetlen egy univerzális átérzés nélkül. Univerzális átérzés azonban felsőbb beavatkozás nélkül, anyaszülötnél lehetetlen.

*

Csodagyermek.

A megbeszéltek után könnyebb lesz megérteni, hogy miképen lehet valaki zsenge korban anyaszülött létére zseniális (csodagyermek) zenében, festészetben, színművészetben és más bármilyen kifejtésben, amihez egy-két szervnek tökéletes fejlődtsége elegendő; hogy miképen lehet kiváló tolmácsolója zenének, gondolatnak, mindennek, *de felsőbb lelki beavatkozás nélkül nem lehet eredeti alkotó zseni, mert anyaszülött ember nem lehet univerzális* s ezért nem lehet a legátfogóbb értelemben zseniális sem; — csak azzá válhat isteni beavatkozásra.

Az égi terv mindtisztabban és tisztábban bontakozik ki e nagy kultúrfok öntudatcsúcsán, amelyre az emberiség feljutni készül. Az égi modell után a Föld méhéből létrejött kétegyenemű ember az asszony méhében oldódott fel a szellemiség tömör tűzéből, és az asszony szülőtteiben váltódott ki az ember-agynak minden specifikus hangra visszhangzó értelmi skálája. Az anyaszültségben analizálódott és specializálódott emberek végtelen változatosságából viszont újra Isten építette ki, szünet nélkül válogató szívós munkával egyes kiválasztott anyaszült emberek testében az egyetemesség rezonanc-szekrényeit a világegyetem céljaira.

A világmegismerésnek ezen öntudati fokán már nem a hit gyermekcipőiben tipegünk, hanem a tudás szárnyain lebegünk Isten testében; már nem istenfélők, hanem lelkes rajongók vagyunk és nem szabatos imákat rebesgetünk, hanem önkéntelen csodálkozásba esve lelkesedünk. Mert olyan pompásnak látjuk Isten műveit magunkban, másokban és a világban, hogy szemeinket a világpompákon felejtve, önkéntelenül, szívünk repeső öröméből fut ki szánkban a fohász.

És mikorra az egyetemes öntudatnak kinyilatkozó ünnepét ünnepelhetjük majd, akkorra teljesen egybeolvadt velünk az Isten. Akkorra egyek leszünk és megnyitjuk az öröklét ünnepét, amelynek nem lesz vége soha.

*

Sorsvégzet.

Az „Isten“ szó megszűnt pusztá fogalom lenni attól a perctől, amelyben felfedeztük, hogy Isten egy konkrét világlény, egy élő-égő, csillagokból szerkesztett organikus világlény, akinek versejtjei csillagokból vannak és akinek egy-egy versejtcsoportja a mi naprendszerünk, a mi otthonunk, amelyből csak óriási messzelátókkal tudunk ki-kitekinteni, más ilyen isteni versejtvilágok felé.

És ha az égi ajándékul kapott öntudatunkban felfedeztük a modellt, melytől-melyből vérünket, létünket, agy- és idegrendszerünket korszakos, töredékes részletekben kaptuk, akkor nem is tudjuk ezentúl Istent másképp, mint egytestben elképzelni, amelynek közepében szív dobog és amelyben a láthatatlan idegszálak végtelen számú és arányú csillagbirodalmakat fűznek egybe, egy személybe.

S e személynek láthatatlan árnyképváza vetítődik továbbteremtő faktorként földünkre és minden csillagokra, amely árnyképvázból azonban egyetlen sejt, egyetlen idegszál nem hiányzik, amely nemcsak egész, hanem minden pillanatában komplett egység is, és abban nem történik egy sejtmozdulat az egész organizmus bizonyos fokú részvétele nélkül. Ez a világközösségnek a lényege.

A sorsvégzet az új öntudatszférában nem lehet sem véletlen, sem sötét és a misztikus lepelt, mely eddig reáborult az életünkre, legalább áttetszővé kell átvarázsolnunk. Mert adva van a születésben a lélekbázis és a karaktersajátság, amely a testi lét útját önmaga építi, és adva van az isteni organizmus és abban ezer útmutatás és ösztönirányítás arra, hogy mit végez gépién a sors és mit befolyásolhat az ember a maga sorsán és a másokén, jóra vagy rosszra.

*

Ami a lélekből látható.

S ma már egy nagyívű áttekintést lehet a szájhagyományok össötét mélyéből felgyökerezett irodalom alapján szerkeszteni. Az irodalom minden volt korok szellemhagyatéka. Minden kor beleönni a maga hangját a közös szellemtartályba: a világirodalomba.

Sok minden elveszhetett a multból, — milliárd és millió test támad létre és megy vissza korszakok folyamán a mulandóságba, csak a magukat minden újjászületésben továbbfejlesztő lelkek maradnak meg az öröklétből az öröklét számára. De ki mer ma még a lélekről adatszerű szavakat ejteni?

Ami a lelkekből megmaradt és amit az u. n. józanok s a hitetlenek sem birnak elvitatni, az a műalkotás, az írás, amely végigvezet a szájhagyományokon, regék, mondák, legendák ösrengetegén át a drámáig-tragédiáig és lírán, épószon, regényen, novellán, bohózaton és szomorújátékon keresztül folyik bele az élet millió oktatása az Értelembe összehasonlításra: a mindentegyebezáró átélése-szintétikus műfajjal.

Ez azonban kevesektől megközelíthető műfaj, mert nem részletes, legfeljebb néhol részletező, ott ahol a megértés az Egésznek megbontását, részletezését megköveteli. A szintézis nem is annyira műfaj, mint inkább együttes kifejezés, — a *szellemi, lelki, testi* egybehangzó átélések kifakadó termése, mely, ha teljes, akkor a Kozmosznak kész tükrre, az Istennek képe és az Embernek megismerése egyben. Ebben a régi elhatárolások összekötő szálakká melegszenek, aminek lényegi ereje abban nyilvánul meg, hogy ezután nem csupán esztétikai vagy etikai rajzát adja az összefüggéseknek, hanem egyéni összetartást ad a dolgoknak és ezáltal megváltja az embert a parányi részletekbeszakadt töredékes szemléletből, és ugyanakkor kijelenti az organikus összetartozást a jelenségekben, a lelkekben és az egész világon.

*

A lelkekből Isten sugárzik át alkotásokba.

Mi viszi előre a világot? Talán a vallás, talán a politika, talán az önzés, az érdek, a verseny vagy más ilyen? Vagy talán az emberek? Nem, nem, egyiksem. Egyedül a lelkek kijelentése: a műalkotás és legfőképp az írás viszi előre, amely kijelentések mögött Istennek mindent átsugárzó lénye áll.

Testek elporladnak, vagyonok eltűnnek, nevek feledésbe mennek, de a gondolatnak betűkbe rótt istenereje nem vész el, sőt korok hatványával ejti fokról-fokra hatalmába a lelkeket.

Mi szárnyalta volna túl a történelem folyamán a nyers harcokat, az ölő diadalokat és rabszolganyügbe hajtó tirannus

örjögéseket, ha nem a gondolat? Mi világította be felülmúlhatatlan fénnel az antik és a reneszansz korát, ha nem a gondolat? És korunk világháborúja, mely mintha a népek egymáshoz közeledésének és a nehezen összeilleszkedő kultúráknak réggyűlő sebdaganata és véres kigennyedése lett volna, maga után vonja a kultúrcső felismerését és a sejtelemteli várakozást valami ismeretlenre. A háború a világtest megtisztuló kivérzése volt, mely után az örökegy gondolat szabadabb-tisztább kisugárzása következik. És ahogy az antik és a reneszansz vérengző harcai után a gondolat fénye még az elfolyt vérnek is tűzcsillogást adott, úgy most is a gondolat lépdel a lefolyt tűzharcok nyomában, hogy kijelentse a háborútól és a sötétségből való megváltást mindörökre.

*

Kétféle irodalom.

Nem csupán a lélek halhatatlan, hanem halhatatlan a belőle kisugárzott műalkotás (írás) is. Ha el is vész némelyik alkotás emberek kezén, de megmarad az öröklétben fejlődő lélekben, mely időnként megismétli a voltakat és kijelenti az ismeretlent, de soha nem veszti el többé az egyszer megszerzett tartalmat.

A teremtő törvényelv haladó utamban lépten-nyomon figyelmeztet változatlan folytatódására. Az eredő törvényséma úgy teremt tovább az érzelmi-értelmi materiális szférákban, mintahogy kezdetben Isten teremtett.

A műalkotások épügy kétféle nemi karakter képét viselik, mint alkotóik maguk. De mielőtt azoknak jellemző kétféle sajátságára térnék, emlékeidézem az Ember és az asszony kétféle eredő karakterét: *Az egységbezárt Emberét, akinek lényében a nőelem is teljességgel benne van, és az asszonyét, aki az egyéniség egy napatómjából lett konstruálva és akiben ennél fogva a lényegi, lelki Emberből nincsen semmi benne. Ellenben benne van a Napcsillagok eredeti testszülő törvénye mellett a végtelen Szellemmel való öntudatlan közössége.*

Az asszony szinleg alsóbbrendű, mert teste a testszaporító szülésre van konstruálva; viszont magasabbrendű, mert az Elsődnapcsillagokkal való rokonsága révén egyszersmind a Világszellemnek öntudatlan átbocsátó szervét képezi és ő

az, akinek esztétikai tüneményszerűségén keresztül folyik észrevétlenül a vágy, az ihlet, a lelkesedés, a látnoki felcsillanás gyujtószikrája és az alkotás elragadtatása az Emberbe.

Az asszony egy öntudatlanságra konsruált csodaszerű lény, aki tudatával csak a futó percekben él, — egész testlényével csak az anyagi testszaporító szülésre van szerkezetileg beállítva, de szépségének sokszor megejtő leple alatt van egy kiismerhetetlen lelki szerve, mely a Szellem gyujtószikráit (egyszer szerelemben — máskor gyűlöletben) villámhárítóként bocsátja át testén az Ember fogékony lelkébe.

De nem tud róla! Sem akkor, amikor átéli (az asszony csak szűkkörű, önző-muló örömeket érez), sem amikor túl van rajta és hatását, eredményét az Emberi alkotásban szemmel láthatja. Nem tud róla, — nem emlékszik reá és amenynyiben közvetlen anyagi siker nyomon nem követi a létrehozottat, az asszony nem szolidáris avval, sőt elleneszegűl és könnyörtelen gyűlölettel képes a sikertelen alkotás ellen fordulni, nem tudva, hogy az egyetemes műalkotások termő petéit az Ember lelke hordja, — spermája azonban, mint pozitív villámszikra az asszony lelkén keresztül hatol észrevétlenül a létrehozó lelkébe. Mindenben öntudatlan az asszony és nem is sejti, hogy lelki-szellemi foganásnál megfordított a kettős viszony, mint a testi foganásnál, — hogy a szellemi foganásnál ő a tettes.

Az eredetnek ez a minden továbbalkotásra is kiterjeszkedő kétfélesége végigmutat az életen és a társadalmakon, és a problémák tengerébe egy új leegyszerűsített fényt vet, amelytől ezer régi érthetellenség a megértés közvetlenségébe gyülekezik és megint biztosabb léptekkel haladunk a Valóság megismerése felé.

A világirodalomban számottevő írásokra is az a két karakterjelleg mérvadó, amely az Emberre és az asszonyra nézve fennáll. Csakhogy az írás nemi karakterére nézve nem írójának a neve számít, hanem minden életképes írásműnek saját nemi karaktere van, amely maga árulja el Emberi vagy asszonyi belső jellegét.

Az Emberi jelleg első pillantásra elárulja magát az írás vagy műalkotás *egyetemességében* és követett *világceljában*. *Az asszonyi jelleg*: a *részletességében* és követett *öncéljában*.

Az Emberi jelleg felismerhető a mindenre kiterjedő átélésszerű és egységes gondolatvitelről, a kész önfeláldozásról, hogy csak az írás megszülethessen. Itt a mindenekfölött álló világcélért áldozatul esik az öncél.

Az asszonyi lényeg nem bensőségéből teremt, hanem materializál és eközben öntudatlan érzésszálakkal összekötözi az eszmét a végtelen (s ezért emberileg célnélküli) világszellemmel. Ezen asszonyi jelleget mindazon írásmű (műalkotás) magánhordozza, amely képzeletből, adott képességekből, tapasztalatból, tanultságból, tehát jobbára szerzett okból, mint öncél teremődik. És itt megfordítva áll a tétel: az asszonyi műalkotásban a világcél esik áldozatul az öncélnek.

Végül egészen összevontan: az Emberi mindenkor szerves, átéléses, a konstitúció adottságából céltudatosan kiépülő műalkotás, — az asszonyi azonban szerzett tudásból, a világcél kötése nélkül, kizárólag öncélből létrehozott műalkotás.

Vannak persze megtévesztő, — a kérdést komplikáló átmeneti formák az egyikből a másikba, amelyek azonban a tétel lényegét nem érinthetik, különösen, ha gondosan figyeljük, hogy: az Emberi mű megértésre, az asszonyi pedig hatásra törekszik. E két ellentétes törekvés annyira kiütkezik minden műalkotásból, hogy azt felnemismerni lehetetlen.

*

A végtelen a végesbe, az asszonyilényeg az Emberlényegbe a véralkat útján szem-szín-szóhatás vagy a tett varázsa által lelkileg átömlik, és az Ember hármas lénye megfogán. Ezért, az Ember egyéniségének záros keretében fantázia nélkül, inkább biológiailag terem, mintsem teremt. És mindezek után következtetni kell, hogy a Szellemből átplántált gyűjtőszikra, amit az asszony a végtelenből az Ember zárkózott lényébe visz: teremtő tényező.

*

Vallások profétái az Isten rejtett bensőségeit ilyen átélésekből sugározzák szét. Minél közelebb áll egy-egy műalkotás, belső lényege szerint a profétái átélés kinyilatkoztatásához, minél átéltebb és szervesebb a tartalma, annál teljesebb mértékben Emberi az.

Minden írásmű azonban, mely a bensőséges hármias átéléstől távolesik s melyben a világcél nem lobog és témája a felszíntájakon mozog, kizárólagosan asszonyi.

Az asszonykarakterű írás a végtelenből a céltalanba mutató műfaj, amely gyönyörködtet, szórakoztat, érzelmeket ébreszt és kitölti a futópercet, de reményt nem ad, a jövőt nem tárja fel és kilátást sem nyújt . . . Ez a múlt és a jelen ábrázoló műfaja, — az Emberi: a jövőndőé, a prófétálásé. Minden várakozás és remény az utóbbiban van.

*

Világszerelem. Világirodalom.

Az asszony problémátikus lényében a végtelen leleselkedik a végesre. A végtelen Szellem keres az asszonyon keresztül behatolást az Ember zárkózott lényébe. A kétféleség és az ellentétesség az, ami kíváncsivá tesz, ami cselekvésre izgat, hódításra ingerel és a végtelennek a végessel, — a Szellemnek az Értelemmel való ritmikus érintkezése, — a Szellemnek az Értelembe igyekvő ritmikus belerezgése az az Emberre áttérjedő „világszerelem“, amelyben mind a három szféra (Szellem-lélek-anyag) együttesen közrehat.

S ezt a szerelmet széppé a bensőséges vonzalom, küzdelmessé az ellentétes ok, az ellentétes cél, vagy még közvetlenebbül: az ellentétes természet teszi, amit azonban a szerelmi pirkadás aureolája rendesen eltakar.

Az Ember lényegi sajáttsága ugyanis: világ-okból világ-célért küzdeni, mialatt az asszonyi természet minden helyzetben ösztönokból öncélért harcol.

E lényegi kétféleségnek vonzó és távortartó ereje az a hatalom, amely az embert és a világot ösztöneinél fogva, egyetemes célok felé tereli. És ezt a láthatatlan belső ösztön-erőt egészíti ki a társadalom külső kormányzata az érzelemre-értelemre hatnitudó világirodalommal.

A világszerelem egy adott általános és egységes delejviszony, mely nemcsak szerető szíveket, hanem a szűkebb és tágabb értelemben vett családot, rokont, barátot, ellenséget valamely vonzó vagy eltaszító érzelem által odakötöz egymáshoz, vagy ellök egymástól. — Ez áll a népek és fajok viszo-

nyaira is. Ez az a titkos, mindentátfogó világerő, — ez az a nyúlós, téphetetlen fonal, melyen korokat, irányokat vezet az égi egység hatalom céljai szerint és amelyből nincs menekülés semerre sem.

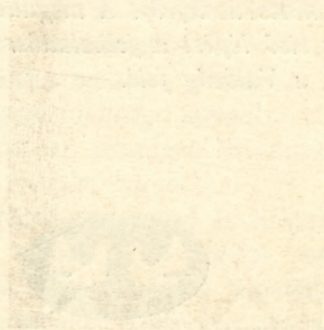
Ennek a belső, láthatatlan hatalomnak külső parallelje a világirodalom, amely a világszerelemből szűrődik témába a felszínre; (mert hiszen a világszerelem fogalma az egész sorsvégzetet magába tömöríti) és itt már nyilvánvaló a külső dolgok belső célhoz való igazodása, mert most már megértjük az asszonykarakterű terjengős irodalom rendeltetését, mert a végtelenbe terjengő polyglott tömegekre kell hatnia, úgy hogy minden ember és karakterfaj megtalálja sorsának mását vagy hasonlóját az írásművek tömegei között.

A népeket a belső delejösztönök lusta élvezőkké formálják s végül elaltatják; — a külső (irodalom útján terjedő) értelmi-érzelmi ingerek felneszeltetik és végül felébresztik . . . Az Emberkarakterű egységes, istenhű szintézis csak akkor lelhet visszhangot és értékelést, amikor a felébresztés munkáját az asszonykarakterű világirodalom nagyjában már elvégezte.

Ezt a kort olyannak látom . . . A témák kimerültek, az anyag elfogyott, a régiek unott ismétlése fásulttá teszi az alkotót is, az élvezőt is; a várakozás ott van a szemekben, a lelkekben. *A kor leérkezett a materializáltság legmélyebb fokáig. Innen nincs út lefelé! A megállás halál! Meg kell tehát tenni az első lépést a felhaladásra a Szellem, illetve az Értelem és a Valóság felé.*

OSZK

Aszlányi Dezső

Világszerelem

Az Emberiség

Az embertársadalom.

Idézet az „Uj Evolúciókból” 1910.

Megujhódás 39—40. lap.

„A *Világszerelem*” harmadik kötete a társadalom problémáját hozza . . . Talán nyitva, mint virágkehely a burkolva volt szerveit . . . Mert a titokszerűség csak a bimbókor sajátja, virágnál, embernél, — társadalomnál.

A harmadik kötet még ködtávolban, de mégis tisztán szűrődött színekben él bennem. Keveset nem mondhatok róla; sokat nem szabad mondanom.

A világtársadalomban minden faji vagy érdekszövetség által határolt rész : egy-egy különzárt organizmus. Magában fejlődő és kifelé, más társadalomtestekkel érintkező organizmus. Olyan élő — nem képzelt — organizmus, mely fejlődő tömörülése folyamán törvényszerű rendben választja ki magából a zsenit meg a talentumot. Úgy mint az aszszony a különféle rangú és hajlamú gyermekeket.

Nietzsche már benne élt valahogy ebben az igazságban. Egyetlen titáni gondolattal elintézte . . . Mint forgósél az elsodort magot: valahol letette; a többbit a talaj gondjára bízva.

„A természet egy népet pazarol,
hogy hat, hét nagy emberhez juthasson.

Nietzsche.

.
A szerelem az az eredő dinamikai ösztönzés, amely minden mozgást, minden indulatot és cselekvést meg tud magyarázni. És amely nélkül sehol a világtérben egyetlen mozdulás nem történik.“

*

Idézet „Az *Eszmé*”-ből.

Vázlatok a konkrét világbekéről 1915. 4. lap.

„.
Az emberiség a maga kápráztató sokszínűségében a világ-egyetem reflexképét viseli. Ezért többet tár elénk, mint a látható égbolt, amely csak része a mindenségnek. Az embertársadalom mostani rajzása a világegésznek képét és törvényeit szemlélteti.“

*

Tizenöt éve annak, amikor szent sejtelmek ősztönzésére pályát, kenyeret otthagyva, elvonultam egy kedves városba, ahol egy esztendő sem kellett végig várnom, mire a víziós előérzetek testbeszálltak a „*Világszerelem*“ kozmogóniai részében. A vízió, mely akkor szívembe nyilalt, agyamba egy-egy hajnalsugárt vetett és egész lényemben átkarolt, lelkembe csókolta a titokzatos Valót, ami azonban ekkor még általános és egyetemes volt, és ezért akkor még nem gondolhattam az egész látomás irodalmi feldolgozására. Azért sem gondolhattam arra, mert még hiányoztak mindazok a részletek, valamint azok a képkiemelő mozgalmak a látomásból, melyeket az utolsó évtized történelem-darabja hozott felszínre és amely tételes adatokat nyújtott arról a tényről, hogy a történelmi fejlődéseket nem külső fokozatosság, nem is az anyagi szükség-szerűség vagy kényszerűség kormányozza, hanem váratlan-ságok, meglepetések avatkoznak a dolgokba, amelyekbe univerzális nézés nélkül sehogyan sem lehet beletörődni. Ugyane dolgok viszont természeteseeknek tűnnek fel, ha az Igazságot nem egy nép vagy egy pártirány szempontjából, hanem a világ belső progressziójának törvényei alapján nézzük, amelyek a felszínen olykor ugrásszerűeknek látszanak. De csak látszanak, mert valójában a Cél lépcsőzetes útját követik mindenütt.

*

Egyenlőség — Különbözőség.

Fajok.

Egyenlőség-egyformaság addig volt, amíg a Szellem önmagából, gondolatából és akaratából ki nem helyezte a világot. A világleletkezés egyszersmind végtelen sokféleség és különbözőség létrejöttét vonta maga után.

Csak a legkezdetlegesebb atómok egyformák. Ahogy megindul a csoportbatömörülés, avval egyszersmind megkezdődik a sokféleség és különbözőség a gomolyokba-testekbe gyűlt anyagok sorrend és fajsúlyszerinti sajátágaiban és később a létrejött Napok nagysága-helyzete és mozgása tekintetében. S a végtelen világnak ezen alig elgondolható sokfélesége az égi Ember egyéni határoltóságában még tovább sokasodott az anyagbaedzett differenciálódás útján.

A teremtés a világtér kivilágulásakor a Napcsillagok vég-

telen sokféleségét rakta fel az univerzum mennyezetére, amely sokféleség a mozgásnak, fénynek és létnek az okozója, ami tehát soha, semilyen fejlődési fokon, se égen, se földön meg nem szűnhetett többé létezni. A konklúzió önként adja magát:

Egyenlőség csak a teremtés előtt létezett. A teremtés minden létrehívottságban a különbözőség, a más és más karakteriség változatsorozatát hozta létre. S ez a különbözőség továbbbűltetődik az egész világon anyagba-növénybe-állatba-emberbe.

A növény- és állatvilágban a sokfajúság nem probléma. Mert formai és lényegi egymástól elütő különbözőségek építettek határt faj és faj közé. Az embernél azonban csak színek és haj meg arcvonalváltozatok, nem pedig kizárólagos jellegzetességek bélyegzik külön a fajt a fajtól. Emiatt sok elmélet tagadja a külön-külön fajok létezését.

Pedig egyenlőség a valóságban nem létezik és a fajok tagadása: bázis nélküli elmélet. Sem élettanilag, sem filozófiával vagy tudománnyal nem lehet megokolni. Azonban meg kell említeni, hogy a teóriáknak igazi rendeltetése: gondolattingereket osztani, nézeteltéréseket és harcot felidézni, a gondolkodást más és más irányban befolyásolni, nem pedig az igazságot felkutatni. A fajtagadó teóriának rejtett célja egymáshoz közelebbhozni az idegenkedő népeket, a meglevő antagonizmust gyengíteni és az általános testvérérzet eszméjét a népek közé elültetni. Ez a külső cél: mindenkép nemes cél.

Csakhogy hamis eszközökkel csak hamis eredményeket lehet elérni és ezért az összeszelidítő teóriák helyébe is Valóságot kell bázisul alátolni. A Valóság pedig ezer eszközzel bizonyítja, hogy vannak emberfajok és hogy a fajok között külsőségi hasonlóságok mellett óriási lényegi különbségek léteznek.

Mielőtt a Világszerelem III. részének megírásába belefogtam volna, újra tájékozódtam a fajelmélet pro és kontra irodalmából főképp az angol-német és francia nemzeti és univerzális felfogások felől. A fajelméletek egész komplexuma tárult fel így előttem háromféle alapszínben. Eredetileg szándékom volt a legjobban megokolt fajelméleti álláspontokat csoportosítva felsorolni, de le kellett térnem e szándékról, mert a sok idegen szempont felsorolásával szétforgácsolnám a figyelmet és talán ingadozást mutatnék avval, ha bizonyítékokat

keresnék azon tények számára, amely tények közvetlensége és őszintesége egyszersmind bizonyíték is.

Azon kezdem tehát, hogy minden teremtettségben benne van a sokféleség és a különbözőség. Minélfogva kétségtelen, hogy az emberiség a legkülönbözőbb fajok összetételéből áll.

*

Fajok eredete.

Mégegyszer visszanyúlok a legkezdethez. Lettek ugyanis atomcsoportok, tömegesülések, ködgomolyok, Napok és a Napok tűzgömbjeiben mindazon anyag és létformációk ősképletei, amelyekből a mi világunk is áll. A napszülött csillagok az Égi Emberbe gyűlve, abban új, anyagibb differenciálódásnak lettek alávetve és magukba tömörítették a régiesen kívül természetesen az égi Ember egyéni formaválóját és lényegi tartalmát is.

Mivel legfőképp a mi Napcsaládunkról és Földünkéről beszélek, mindjárt annak a megállapítására szorítkozom, hogy Napunk, illetve Földünk, mint egy jövőendő anya, aki petefészkében az összes volt fajok képét és születési lehetőségeit magával hozta, magabazárta még teljes tűzállapotában mindazon létformációkat, melyek a végtelenből ültetődtek bele, továbbgazdagodva avval, amit az Égi Ember egyéni létköre sajtoltt tűzméhébe.

Földünk tehát még gazdagabb világot gyűjtött magába, mint az eredő őscsillagok, mert mialatt amott csak a primitív létformációk plazmái voltak meg részleteikben vagy összefüggésben, — a Föld már az új lényt: az embert is méhében hozta. De hogyan? ... Szó volt arról a II-ik részben, hogy az égi Ember egész organizmusa nem fér bele egy materializált embertestbe, és arról is, hogy a materializált ember, bár formailag az égi Ember mása, de lényegileg *csak egyetlen szervének, alszervének vagy részletének* sokszorosítása. Ebből logikusan következik, hogy a Földi ember keletkezésekor nem egyetlen faj, hanem szükségképpen annyiféle faj jött létre, ahány szerve és lényegi része az égi Ember organizmusának van. A többfajúság feltétele ennélfogva már az első Földi emberek létrejöttékor adva volt.

*

Fehérek, Vörösek, Sárgák és Feketéek.

Az alapszervekhez igazodóan keletkezett első emberlények száma époly tömeges lehetett a Földgömb egész felszínén, mint az elsődállatoké. Azonban a sok változat közepében a színek szerint három fő-, illetve törzsfaji jelleg jelentkezik, amely törzsfaji jelleg nem egy szervnek, hanem az égi Ember hármasszférajának felel meg egyenként, a Szellem-lélek-anyag elhelyezkedési, sorrendi törvénye szerint. *A fehér faj* a Szellem földi materializációja és helyzetileg a fejet manifesztálja.

A vörös és sárga faj a lélek materializációja és helyzetileg a középtestet manifesztálja.

Végül *a fekete faj* az anyag megtestesülése és helyzetileg az altest manifesztációja.

A szervek, alszervek és kisebb részletekhez igazodó elemi bázisú emberlények valamennyien, mindahárom, illetve mindannygy törzsfajban egyformán sokszorososan megismétlődnek és eltekintve az alapszín és alapkarakter különbözőségeitől, mindegyik törzsfajban megvannak az összes fejlődési lehetőségek.

*

Faji elvegyülések. Kereszteződések.

Mi a célja az életnek a népek összevegyítésére és fajok keresztezésére irányított törekvésével? . . . Nyilván a távlatok közelebbhozása, végletek párhuzamosítása, ellentétek egyeztetése és a legfő cél az elemiségek feljavítása összetett és összetettebb alakzatokba és végeredményül minden faj összetadottságából az összes szervek együttesére bazirozott emberlények létrehozása.

Aki a történelmi mozgalmak évezres sorozatán végigtekint és aki mély látással és nyugodt igazsággal beletekint az európai embertípus ezerféle és mégis rokonított arcába, az a fajelvegyülés és kereszteződés világproblémájának a kifejezéseit le fogja olvasni az európai arcból.

Értsük meg a sokatmondó és még mindig sok titkot rejtegető európai arctípusból, *hogy az elemi ember, elemi faj a világcél kezében csak a tömeget adja* és hogy a négy színnek és a számtalan elemiségnek minél többször és minél

több változatban találkoznia, egyesülnie és tömörülnie kell, hogy az állatias szinten élő ember idővel emberivé és Emberré fejlődhessen. Erre a kérdésre különben később még vissza kell térnem.

*

Első Földi emberek.

Anyaszülöttek.

A fajok eredetével összefüggésben meg kell azt is beszélni, hogy az emberiség a világért sem egy emberpártól (Ádám és Éva problémájára nézve hivatkozom a *„Megszólal a Történelem“* A *Sátán* című írására 1920-ból) származott, hanem a megfelelő lehülési fokon, az állatmonstrumok korában, vagy később, monstruózus éghű, kétegynemű emberek jöttek létre a Föld színén számtalan helyen és tömegekben. Ezekből lettek a hím-nem visszafejlődése révén a nőnemű emberek. (Mint hogy sok praktikus példája van a tudománynak arra nézve, hogy egyik nemből a másikba is történtek átalakulások külső beavatkozás nélkül, annál könnyebb megérteni, hogy az őseredetű kétegynemű emberek egyik nemi szerve visszafejlődött, és ezekből lett a szülő asszony: az anya.)

Egy bizonyos lehülési fokon túl nem hozott többé a Föld nagyobb organizmusokat felszínre. Ennélfogva a hasonlíthatatlanul hosszabb életű Földszülött emberek fokozatos kimúlása után kizárólag anyaszülött emberek adták a pótlást.

Biztos, hogy felvetődik minden gondolkodó emberben a kérdés, hogy mikép történt a nemi különválasztás az állatoknál, ha nem isteni beavatkozásra? Erre nézve utalok a *„Világ-szerelem“* II. részére, mely szerint az állat, részeiben vagy egészében már megvolt a végtelen világ Napméheiben, ahol a hím-nő elosztás őseredettől adva volt a Napgömbök két hemiszférája szerint. Ellenben az ember lénye egy később keletkezett kizárólagos és egyetlen emberséma, mely az égi Ember után edződött bele az égi Emberen belül keringő csillagok testméhébe, azon egyetlen séma után, melyet a kétegynemű égi Emberben megismertünk.

Nőnemű embernek nem volt előképe az égen, sem a végtelenben, sem a végesben. Következésképpen a földszülött kétegynemű emberben kellett hosszú, korszakos fejlődések

folyamán olyan élettani átváltozásnak végbemennie, amely a hímszervet elcsenevészítette és egy szülőméhét fejlesztett ki a jövő anyaságos állapothoz. Azonban ez sem történhetett volna tervszerűség nélkül, hanem úgy kell venni a dolgot, hogy ilyen átalakulásra csak olyan Földszülött egyedek lehettek alkalmasak, illetve kijelöltek, akiknek a nemiség (nemi szervezet) volt a lényegi létbázisuk.

*

A halhatatlanok.

Vannak azonban eddig meg nem közelített rejtelmek a Földön. Ilyen rejtelen a tibeti fensík világkormányzó hierarchiája, amely sok jel szerint kontaktusban áll a világegyetemmel és az emberiség életmozgalmait az ég törvényei szerint kormányozza.

Az az emberfölötti és Földfölötti hatalom, melyet ez a misztikus hierarchia messzi korszakok óta képvisel, kétségtelenné teszi, hogy annak tagjai felsőbbrendű emberek, — hasonlíthatatlan szellemi és lelki képességekkel és távhatóerővel felruházva, mint amilyenek mi, társadalmi emberek, rendelkezünk.

És mivel ilyen földöntúli erővel megajándékozott embereket anyaszülöttek között nem találunk, önkéntelenül arra kell gondolnunk, hogy ez a misztikus hierarchia a Földszülöttek kiválasztott halhatatlan generációja, amely más egyetemes képességek mellett avval a hatalommal is rendelkezik, hogy testét periódikusan megújítva, az anyaszülött halandó halált elkerülje és halhatatlan lelki életét csupán a periódikus megújulás ritmusaitól szaggatottan, de mégis öntudati folytonosságban megőrizze.

Nem lehetetlen, hogy eljön a kor, amikor az emberiség méltó lesz arra, hogy ezen felsőbbrendű Embervilágról közvetlenebb tapasztalatokat szerezhessen.

*

Ádám és Éva.

Ádám-Éva története sokkal későbbi korba, — a kezdetleges nyers fejlődésekhez képest, egy magasan fejlett korba esik. Ádám első olyan teljesült szervezett lény volt, aki az

égi organizmust egész valójában megismételte öntestében és akinek rendeltetése volt az ősnyers, önző emberekbe az isteni szellemet elültetni. Az elemi lények a szellemmel túltelített egyéniséggel azonban nem találkozhatnak; a végsőig komplikált, túlmegrakott éghű Ember nem érhet össze az elemi emberekkel sem eszmében, sem érdeken. Ezért kellett Ádám lelkének egy szikrájával lelki létre gyújtani a Földszülött nőt, Évát, aki e szikra által Ádám lelki rokonává vált. Azonban a lelki szikra nem szüntette meg Éva nemi (érzéki) alaplényét és ebből támadt a bűnbeesés az istenember életében.

Mai értelmünkkel persze tisztában vagyunk avval, hogy e bűnbeesésnek az égi és földi, — az isteni és emberi dolgok egymáshozközledésének érdekében meg kellett történnie, mert kitapasztaltuk, hogy az Ádám bűnbeesés szellemtelítő, értelemfejlesztő, kinyilatkoztató eredményeivel párhuzamban húzódnak a kultúrtörténelem egyenlítőjén az Ádámrangú kiválasztottak keréketörő, keresztrefeszítő külső és belső szakadatlan bűnhődései. Az Ádám-Évai bűnről és bűnhődésről mai eszünkkel meg tudjuk ítélni, hogy ez a bűn az az isteni fényforrás, amelyből az emberiség felhaladtató világossága szétárad.

*

A kiválasztottság.

És végül szót kell arról is ejteni, hogy az Ádám egyed a csupa elemi nyersfajok millió és millió egyedjeiből soha nem kerülhetett volna ki felsőbb beavatkozás nélkül és hogy a fokozatos kiválasztás volt azon titkos eszköz, amellyel e tömör egységet Isten létrehozta.

Maga a kiválasztás az emberi lét sok régi rejtelseinek megvilágítása után természetes magyarázatot nyer. Adva volt ugyanis a számtalanféle elemi ember három-négy törzsfaj különféle talajában és adva van a fajegyesítés és keresztvezetés világpolitikai eljárása.

Feltéve, hogy az emberi értelmiség előkorában, amikor már anyaszülött emberek párosulása javította az egyedet, — egy szivember egyesült egy agyasszonnyal és e frigy szülöttje újra más és más lelkibázisú egyesülés eszköze lett s így elem elemhez társulva, fokként tömörebb egyedek jöttek létre, — továbbá: feltételezve, hogy ilyen komplikált egyedek előfor-

dultak a fehér, sárga, vörös és fekete faj talajában, úgy, hogy egy-egy más talajszín felfejlődött tömör egyedje ismét kereszteződhetett, és a két szín frigyéből lett új egyed, — már nem egy-egy elemmel, hanem egy-egy testszférával gazdagodott lelkiséggel látta meg a napvilágot, — így valahogy jött létre számtalan összeházasítás és kereszteződés után, mint az egyed és fajvariációk kvintesszenciális eredménye: az a kiválasztott, akit első fokon Ádámnak ismer a történelem.

*

Népfajok.

Miután a népegyednek, az embernek problémáját lényegében letárgyaltam, csak most térhetek át a népfajokra, vagyis azon jellegzetes világtársadalmi népkeverékekre, amelyek a Földgömb bármely részén a *talaj* és a *mag* kettős fogalmából tévődnek össze.

Talajnép-nek hívom ugyanis az őslakót, amely vagy azon a terepen látta meg először a napvilágot, amelyen lakik, vagy pedig legrégebben vándorolt és telepedett oda.

Magnép-nek viszont azokat hívom, amelyek vándorlás, település, cselszövés vagy hódítás útján csatlakoztak az őslakókhoz és legyőzés, lenyüggözés vagy összebarátkozás és házasodások révén keverednek a talajnépekkel.

E két egymástkiegészítő ellentét aligha mutatkozik valahol élénkebben, mint a magyarok és németek viszonyában. A magyar, ez a hódító magnép, időnként beletemetődött más népek, — legtovább a német nép talajába, ahonnan azonban, mint a jó mag nagyszerű termése, újra és újra frissült erővel felszökkent és a sok sorscsapás, jégverés dacára is megtermette a dústermés néphozamát. Bár ezer év áll kezeimhez ezen élőeleven példa bizonyítására, mégis fenntartom magamnak erre a kérdésre esetleg a későbbiekben kiterjeszkedni.

A talaj- és magszerinti elnevezés nem ötletből vagy külsőséges tapasztalatból ered, hanem önkéntelen intuicióból. (Csak a külső kontroll alkalmával vettem észre, hogy a talajnép a nőnemű és a magnép a hímnemű lényeknek felel meg, tehát hívhatnám az *előbbi asszonynépnek*, az *utóbbi embernépnek is*.)

Különben nem új a mindenre kiterjedő kétneműség, mert

ez a valóságghú gondolat összes eddigi munkáimon végigvonul. És hogy e kettős fogalom megkönnyítse a gondolatfonal vezetését, emlékeztetem az olvasót arra, hogy a nő- és hímfogalom teljesen egy és ugyanaz: az anyag és a szellem párhuzamos jelentésével. És ezért úgy is mondhatnám, hogy *a talajnépek: az anyagi és a magnépek: a szellemi népek.*

A fogalomtisztázásnak e legutóbbi tétele fontos azért, mert a kultúrtörténelem pontos felbecsülése alkalmával szükség lesz majd egy új mértékre, amellyel, ha nem is különválasztani, de legalább nagyjában megjelölni tudjuk, hogy mely népek adták a világnak az eredetiséget, az irányt, az eszmét, egyszerűen a tartalmat, és mely népek voltak a dolgok materializáló megvalósítói, a formateremtők és formaőrzők.

A dolgok azonban sosem maradnak meg originális egyszerűségükben, hanem a társulás, párosodás, elkeveredés és kiválasztódás haladó spirális vonalain, az új és új generációk természetszerűleg komplikálódnak. A civilizáció nem csupán a sokféle társadalmi fajok összeférését, hanem a legkülönfélébb színek és fajták észrevétlen összevegyülését eredményezi. Az évszázados keveredések folyamán a kezdetleges elemi karakterek egymásban feloldódnak és oly magas kultúrfokon, amelyen ma állunk, már csak az avatott szem ismeri fel az ősi alapjellegét népekben, emberekben.

Nem tűnik el az alapkarakter véglegesen, hanem csak elmosódik és rejlettebbé válik. Az évszázados elvegyülések és a kultúrák azonosító ereje annyira eltakarja az alapjellegét, hogy talajnép és magnép már nem külön-külön szférákban, hanem a rokonkultúrák leple alatt megtévesztő világításban állnak előttünk, úgy hogy csak közvetlen közelből lehet az alapkaraktert a kultúrlepel alól kicsalni.

Emiatt a tisztánlátás legfelső fokára kell törekednünk, hogy a népek történetét természeti rendeltetésük megismerése alapján egészen átértékeljük és ne tévelygőket, hanem kijelölt és hivatott népeket keressünk a történelmi végzetek hullámsodrásaiban.

Adva van a négy törzsfaj: az európai fehér, az ázsiai sárga és vörös és végül az afrikai fekete faj. (Amerika őslakói nem külön faj, hanem az ázsiai és afrikai sötétszínű fajoknak egy-egy más változata.) A törzsfajok színeiben, szagában és

lelki sajátságaiban a természet átléphetetlen határokai szabott, amiről minden érzékű ember látásával, szaglásával meggyőződést szerezhet és ami éppen ezért nem képezheti bizonyítás tárgyát.

Mi volt tehát az a felsőbb hatalom, amely a természet-építette fajgátakat mégis át tudta szakítani? Mi volt az, ami a közeledést, sőt idővel a keveredést kierőszakolta és evvel szolgálatába állt azon világcélnak, mely az elemi emberekből összetett embereket akart varázsolni és a felső-, közép- és altest három szférájának megfelelő törzsfajok összepárosításából szintetikus egyéneket akart teremteni?

*

Minthogy az emberek és a fajvariációk keletkezési törvényét az előbbieken megbeszéltem, — ezentúl a történelemelőtti időkhöz és az azokkal összefüggő feltevésekhez nem fogok visszanyúlni, hanem a történelmi korok ismeretére támaszkodva folytatom a magnépekre és talajnépekre vonatkozó kifejtésemet.

*

Magnép. — Talajnép.

India.

Kína.

India és Kína története nyúlik vissza legmesszebbre a kinyomozott múltba. Maga Egiptom a három érintkező világrészt (Ázsiát, Európát, Afrikát) magában összeforrasztó magasrendű állam- és valláskultuszával minden ízében Indiára emlékeztet és valószínű, hogy Egiptom törzsnépei és hagyományai is Indiából származnak. És úgy hiszem, hogy az eredetnek e közös forrásfészkét az összes régi kultúrák méhében meg lehet lelteni.

De ha nem terjeszkedem ki a szétszármazott népekre, hanem csak magát Indiát és Kínát nézem, úgy ma is felismerem azon hajthatatlan karaktervonásokat, mely Kína ősnépét, dacára régmúlt nagy kultúrájának, elemi monoton fajként, — Indiát pedig evvel ellentétben, a változatok, kasztok, kontrasztok, a nyughatatlan intellektuell és vallásfilozófiai sokszerűségek népeként állítja elénk. És már ott, a népvilágok e kettős méhmedrében, éles különbségeket kell tennünk és egy-

mással szembe kell állítanunk *az indiai embernépet a kínai asszonynéppel*, azaz *az indiai magnépet a kínai talajnéppel*.

Ez a tőlünk nagyon távoleső délázsiai terület azonban csak akkortól kezd minket igazán és nagyon érdekelni, amikortól az európai népekszpanziók, vagy talán helyesebben: néperupciók lőtávola Indiát-Kínát elérte és evvel megindította azt a népkavarodást, amely nélkül a civilizáció és a kultúra százszor lassúbb léptekben haladt volna, mint ahogy tényleg haladt.

India, egyedülálló pedans, kérlelhetlen kasztrendszerével és a legkezdetlegesebből benne felfejlődött vallásfilozófiai tartalmával az Emberi lélek dús sokféleségét tárja fel, — mialatt Kína (a mennyei birodalom) e sokszerűséget asszonyi monoton fajlénységnek fojtása alatt az anyagiassulás kényszermedrébe vonszolja. És a továbbiak könnyebb megértése érdekében, — az újkorban speciell Európára redukált világtársadalmi szintézis megvilágításáért folyton szem előtt kell tartanunk, hogy India a népfajegyedváltozatok világforrása és hogy Kína ezen világforrás elvezető és tároló medencéje.

Ezen a két sokatmondó és sokatretjtő világterepen fogjuk a továbbiakban a *végtelen* égi világ legkifejezőbb visszképét felismerni.

*

India.

Onnan folytatom tovább a szemlélődést, amikortól a történetírás adatszerűen megindulhatott. Mert a végső megismerésekre semilyen befolyással sincs az, hogy mi ment végbe a keletkezés korszaka és a történelmi korok között.

India, a maga gögös határokkal osztályozott társadalmával, bármilyen nyers formákat mutat is, rémtávol esik az őslakók karakterétől, tehát valószínű, hogy Indiának osztályozott társadalmja nem egy ősnépnek, hanem egy elmúlt világ-civilizációnak leszűrt társadalmi maradványa.

Abból, amit a történelem korunknak eddig elárult és abból a következetes, keletdélről északnyugatnak tűzött út-irányból, amelyen a civilizációk, kultúrák, — a tudományos és hitbeli kijelentések haladnak, azt kell következtetnünk, hogy az Asszír-Babilóniai és Egiptomi kultúrmegnyilatkozások előtt

kellett a Földgömb déli féltekején egy Indiától messze délre lenyúló tropusi világkultúrának lennie, amely kimúlt és amelynek szárazföldje elsüllyedt, miután az északabbra húzódott későbbi kultúrák ember- és szellemanyagát kihelyezte magából a jövő számára.

Ennek a tropusi világkultúrának a feje vagy függeléke lehetett India, úgy ahogy Anglia fejfüggeléke ma Európának. És ahogy Anglia tömören visszatükrözi Európa alkotmányos társadalmi rendjének, vallásainak, szocializmusának lényegét és ahogy lekristályosítva mutatja a világ iparát, kereskedelmét, művészetét és filozófiáját, — úgy India is fogalmat nyújt nekünk arról, hogy milyen hatalmas tropusi civilizáció élte le magát tőle délre, amelynek feje és agyrendszere India földjén mentődött át egy jövőbeli új világba.

Az a forró és forrongó szellemiség, amely India intellektusát áthatja és azok a túltengő lelkeségek, amelyek India népét anyagi értelemben élehetetlen lustának és magával tehetetlennek tüntetik fel, semmiképen sem az ősiségére, hanem egy kiélt világcivilizáció fáradttestű maradványára enged következtetni, amelynek szükségkép más népek gyámolító karjaiba kellett esnie.

Most idézek Jean Finot-nak „*A faji előítélet*“ című nagy munkájából:

„India rengeteg földterepe minden időkben azoknak a prédája volt, akik épen fejükbe vették, hogy hatalmukba ejtik. Nagy Sándor óta, aki meghódította Indiát, csak a hódítók neve változott. A Skythiák az első, az arabok a hetedik, az afgánok a tizenkettedik, a mongolok a tizennegyedik században vették hatalmukba Indiát, aztán jöttek a portugálok, utánuk a hollandusok, akiket viszont a franciák szorítottak ki és végül az angolok vették napjainkig hatalmukba. Így követtek egymást a hódítók ebben a több százmilliót számláló országóriásban, akik számszerint csak úgy viszonylottak a meghódítottakhoz, mint az egy az ezerhez.“ . . .

hogy reámutathassak, mikép került ez a túllelki és túlszellemi óriási nép tehetetlenségében egyik hódító kezéről a másikra

és legvégül a mai angol uralom alá. És vissza fogok még térni e kérdéshez, hogy karakterizálhassam a magnépek és talajnépek egymáshozvaló viszonyának az igazi jelentőségét; de előbb vissza kell nyúlnom az antik és az antikelőtti kultúrák közös eredetéhez és azon történelmi összefüggésekhez, amelyek a küszöbön álló legnagyobb világekorszakot előkészítették.

*

A sötét fajok civilizációja és kultúrája. A háromtagú világkijelentés. Fajgóg.

Többször volt már szó arról, hogy az égi Ember önmagát ismétli, önmagát teremti újra és önmagát jelenti ki az élet Földi megnyilvánulásaiban. Csakhogy az egyéni (egész) kijelentés úgy emberben, mint társadalomban csak összetevődések útján lehetséges.

Az emberegyedet a kiválasztás, keveredés, a faji kereszteződés növeszti elemiből összetetté; a népeggyedet ugyancsak a kiválasztás, keveredés és kereszteződés javítja; a fajok keveredése azonban nem megy vérverejtékes harcok nélkül. A hódító háborúk, a sokszor elképesztő és érthetetlen vérküzdelmek nem egyebek, mint a világcivilizációknak emberekkel fűtött tűzkohói.

A sötét fajok Indiától délre elterült tropusi civilizációját biztosan megelőzőtt nagy tömegvérengzések és világháborúk történelmileg ismeretlenek. Viszont a Perzsiától Egiptomig, illetve Macedóniáig északnyugatra húzódott fényes kultúrák élő beszédek egy ezeket megelőzőtt, minden képzeletet felülmúló világkijelentésről: a tropusi sötét fajok civilizációjáról.

A visszakövetkeztetést azonban még a hivatkozott élő bizonyságok mellett sem merném ilyen határozott formában megtenni, ha nem az ég törvényeit látnám a térképen és a történelemben megelevenedni, és ha nem az égi Ember három részbe tagolt kijelentését ismerném fel a történelmi visszapillantásban.

Emlékeztetem az olvasót a „*Megismerés*“ III-ik részére és visszamutatok jelen munka „*Fehérek, Vörösek, Sárgák és Feketék*“ fejezetére, hogy annak alapján megérttessem, miszerint az elmerült tropusi világcivilizáció az égi Ember altesti

materializációja és kultúrkijelentése volt a Földön, melyet néhány ezer évvel később követett a középtest kijelentése (a világos színes fajok kijelentése) a Mózesi és Jézusi történetekben. És ezen utóbbi kijelentéseknek a materializációja a görögórámai kultúra lett Európában. Hátra van tehát a feltest: a fej kijelentése, ami azonos az Észak, vagyis a fehér szőke faj szintetikus kijelentésével. E legutóbbi abszolút értelemben világkijelentést fog tartalmazni, és annak szükségképpen szintetizálnia kell a világ összes (színeit) népfajait egy megértelmező és megértő egységben, azaz Európa földrajzi testében.

*

A fajiság problémáját itt végleg le kell zárni abban a percben, amelyben a fajok isteni törvényben gyökerező eltűntethetetlen létezését felismertük. Ez a felismerés arra kötelez, hogy mindazt, amit Isten a maga testéből kihelyezve a maga képére teremtett a Földön, egyformán tiszteletben kell részesíteni és viszont minden népet el kell ítélnünk, amely a maga színét, formáit, képességeit és karakterét, mint valami kizárólagos egyedülvalót a többi fölé helyezi és e kizárólagosságra egy önimádó világnézetet állít, amit hitvallásszerű dogmatikával sáncol körül, teóriával erősít és költészettel felékesít...

A fej hiába dicsekszik az agyával. Ha el van vágva a nyaktól, akkor nem él. És a szív, a mell is hiába dicsekszik; ha nincs együtt a fejjel, akkor nem él. És ha fej és mell tökéletes megértésben vannak, de azt képzelik, hogy az altest és a „nem“ velükélése nélkül boldogulhatnak, úgy ez is szörnyű tévedés, mert a három testtagozat csak együtt és egyben adja a törvényt és az Istent.

S így lélekzatközelbe értünk az égöv és a színek szerint külön-külön létrejött fajok lényegéhez, mert észrevesszük, hogy az égi Ember lényéhez igazodva az északi népek (európaiak) a fejnek és az agynak, — a keleti népek (ázsiaiak) a mellnek és a szívnek, és végül a déli népek (afrikaiak) a hasnak és a nemnek régióiból fakadt fajok, amelyek egymásért vannak és egymáshoz tartoznak.

És ha a háromtagú viszonyítást visszavezetjük a legeredő végtelenbe, akkor az itten testbetagolt háromságot, ott, a végtelenben a *Szellem-lélek-anyag* háromsága előzi meg,

amely eredeti sorrendiség a testiségben mindenütt folytatódik.

Ezek szerint *a fehér, szőke faj: a szellemi*

a vörös és sárga faj: a lelki és

a sötét faj:

az anyagi végtelen világ

kifejezője. Azonban újra és újra kell hangsúlyozni, hogy a Szellem a lélek nélkül, vagy e kettő együtt, az anyag nélkül nem érhet el semmit. *Tehát hitvallásszerűen, dogmatikus keménységgel bele kell vinni az emberi tudatba, hogy a színek, fajok és különbözőségek felbecsülése és megbecsülése Istenparancs. Ezt nem pusztán a jövőendő békéjéért, hanem főképp azért kell követni, mert egyedül a megértés útja visz az alkotás, az építés és az egyéni, népi és emberiségi önfelépülés felé.*

A gőgös fajiságnak az áriák fogalmába szorított teóriája újkori terjesztője lett a népgöögöknek és felfuvalkodottságoknak. Az áriák fajfogalmának teórétikus keletkezését és alaptalanságát *Jean Finot „A faji előítélet”* c. munkájában „*Az áriák, mint az európai népek törzsatyja*” fejezet alatt kimerítően letárgyalja és végeredményben megállapítja, hogy ária népfaj soha sehol nem létezett. Megállapítja azt is, hogy az indoeurópai nyelvek „ária nyelvcsoport” nevet kaptak, de csak a rövidség kedvéért.

Az ária göghöz, mint egyéni nézetet, csak azon megjegyzést fűzöm, hogy nyilván a Napnak Aries (kos) jegyében született kivételes nagy karakterek, kezdeményező és úttörő tehetségek típusa vált teórétikus kezekben egy népáltalános közfogalommá, bár az „Aries” jegyében született emberek minden népben kivételes egyéniségeket jelölnek, nem pedig egy különös népet. Az Aries jegyében születettek általánosítása egy népfajra annyi, mintha Ádám vagy Ábrahám után egy külön népfajt neveznének Ádámiták vagy Ábrahámitáknak, ami lehetetlen, mert úgy Ádám, mint Ábrahám magukban egyéniségek, akik inkább szellemi létre példaképnek vannak a korszakok elé állítva, nem pedig ivadékszaporításra, ami csak a sokkal későbbi Jákobnak volt természetes rendeltetése, aki nemzedékeiben szapora volt és az Izraeliták törzsatyja lett.

*

Kijelentés. Civilizáció. Kultúra.

Amikor a fenti három fogalmat leírom, nem gondolok egyes népekre, hanem a világnépek bizonyos kivonatolt összefoglalására. Mert bár minden egyes nép költészetében külön-külön is előfordulnak prófétaiságok, társadalmában összefolyó mozgalmak és kultúrájában világpolitikai, ipari és művészeti kifejtések, de az egyes nép, természeti törvényénél fogva csak töredékrészeket tud produkálni, s az isteni teljességhez, az Egészhez, csak az összességnek, az emberiségnek legjava vezethet el.

A történelmi tanulságokból azonban kiolvashatjuk, hogy az égi hatalomnak is évezrekre van szüksége, míg egy-egy testtagozat kijelentését létrehozza; míg a reakövetkező civilizációt összepolitizálja és -harcolja és végül a kijelentést az együttes civilizáción át materializálja, vagyis kultúrává átdolgozza. És e sorrendiségből megtudjuk, hogy a világkijelentő szükségképpen megelőzi a világcivilizációt, úgy mint a tervező és a terv az építményt és hogy csak a kijelentés után jöhet mindaz, ami a Mózesi és Jézusi korokra következett Európa keresztény kultúrájában.

És ha ezen nyert tudatok alapján visszanyúlok a sötét fajok tropusi civilizációjához, akkor feltételeznem kell, hogy azt néhány ezer évvel megelőzte az égi Ember altesti kijelentője, aki tervet adott ahhoz a tropusi világcivilizációhoz, amelynek szerves folytatása Európa, azaz a Fej és az Értelmelem háromtagozatú kijelentésének jövőbeli színhelye.

Óvakodni kell attól, nehogy rangfokoknak nézze valaki a háromtagozatú beosztást! Mert ez nem egyéb, mint alkalmazkodás a valósághoz, amihez, nehogy rangszerű beállításnak látszék, hozzá kell fűzni azt is, hogy a sötét fajok tropusi világcivilizációjában époly mértékben benne kellett lennie a fehér és világos színes fajok színe-javának, mintahogy az európai civilizáció sem nélkülözheti a színes fajok legjavát. Azt pedig már előbb megokoltam, hogy maga a kijelentő, ha külsőségekben egyik vagy másik fajhoz tartozónak látszik is, de nem lehet egy fajnak gyermeke, hanem összetett lényű embernek kell lennie, akinek lelkébe hosszú generációkon át felszívódott mindanegy törzsfaj különleges tartalma,

A tropusi letűnt világcivilizáció feltételezett kijelentőjében a fekete faj mellett benne kellett lennie a szőke fehér szellemi és a vörös és sárga lelki faj szellemerejének is, amelyek nélkül nem lehetett volna világkijelentő.

Egy-egy faj a maga Istentől kapott erejéből csak részt adhat ahhoz, amit a világmindenség szintétikus kijelentője magából, illetve teljesen megvilágosodott értelméből kiverejtékez. Avval a vak elbizakodottsággal, amellyel egy-egy nép univerzális lelki-szellemi értékeket önmagának tulajdonít, végleg le lehet számolni, mert *nincs a világon egyetlen nép sem, mely évezres következetes elkeveredés nélkül, fajiságnak elszigetelése mellett mást adhatna magából, mint elemiséget.*

És szervesen e tárgyhoz tartozik az is, hogy a fehér, csaknem egyszínű Európának kitárt karokkal, tudatos vágygál kívánnia kell a színes fajok kiválasztottjainak bele-szivárgását, mert Európa a harmadik világkijelentés predesztinált színhelye és Európa a világcivilizációt a maga egy színével a többi összes fajszínek hazzájárulása nélkül nem tudja létrehozni.

*

Új szentföld. Európa.

Európa olyan, mint egy körülzárt világterep, amelyben sürgés, forgás, készülődés, mozgólódás, forrongás, munka és buzgólkodás folyik, anélkül hogy valaki is tudná, hogy mire készül. Csak a gyámoltalanság rí ki ma Európa cselekedeteiből és a gyámolítottság Amerika részéről. És bár e várakozásteljes napok, amelyeken e sorok napvilágra buzognak, Mac Donald és Herriot emberfeletti sikereiről hoznak napról-napra beszámolót, még sincs látható lelkesedés, — közel sem olyan, mint amilyent a világháborúra való gyűlölettel készülődés annak idején a lelkekből kiváltott.

Miért van az, hogy e nagy napok eredményei, amikor minden jó békeszándék sikerülni látszik, nem váltanak ki örömhullámokat az emberekből? Úgy gondolom, a belsőség hiánya okozza ezt. A gyűlölködés lánglobogása annak idején hangos és szenvedélyes volt. Az még belülről jött. A diplomáciai békemegegyezések azonban a politika győzelmi tényei és a békeszervezetek sikerei, — ezek külső csomózások, le-

kötések, hurkok és fékek, — vagyis egy felsőbb erőtényező kifejezői, amelyek a néptömegeket közvetlenül nem érintik.

A tömegek csak abban tudnak ujjongó vagy jajongó részt venni, ami átélésszerűen átvonul az életükön. A világháború átvonult minden egyes életen. A béketárgyalások eredményei csak az értelmiséget érintik. A külső béke a hatalom kezelőinek a békéje; a világnépek, az elnyomottak, a tömegek békéje azonban csak belső béke lehet. Jóllehet, a népindulatok lekötöttségük miatt sokáig nem fakadhatnak ki semerre, de mivel belső béke híján befelé sem oldódhatnak fel, — a külső kötelékek, bármilyen erősek is, egyszerre csak megint feltépődhetnek.

A világtörténelem gyűjtőmedencéje Európa földje és a fajegyvelegek ekstraktuma Európa népei. És bár ezt Európa maga még nem nézi és nem látja, de sejti már Amerika, és nem foglalkoznék velünk olyan atyai türelemmel, ha nem érezné Európa egyensúlyozottságának világfontosságát és ha nem látná a rengeteg Keletet feltámadni, amely ellen számára Európa egy természetes barrikád.

Világfontos terep Európa azért is, mert valahogy közötté is és fölötté is áll a történelmi mozgalmaknak, egyszer mint okozó, máskor mint okozat, és aki innen, a belső világosság erejével nézhet ki a végtelenbe, az meglátja a múlt törzsén a jövőt sarjadni, az meglátja, amit meglátni mindennap sürgetőbb lesz. Mert jaj annak, aki a pusztító vihart csak akkor ismeri fel, amikor már mindene elveszett. *Európát ettől a rémes nagy jajtól csak a belső béke erejével lehet megmenteni. A vihar készül, a vihar jön; de a legnagyobb veszélyt is el lehet hárítani, ha felismerjük és készülünk rá.*

Európa terepszínéről vezetem tovább a világszemléletet, mert innen, mint egy hatalmas kilátó toronyból, fellátok a magasba, lelátok a mélybe, innen kiismerem a látszólagos összevisszaság dacára is a világlét szerkezetét és titkos összhangját. Ezt a színterepet azért sem válthatom fel mással, mert ennek a földnek, mint egy örökifjú, érverő, meleg testnek, lélekzete és ütemezése van; ez egy élő-érző test, amely küzd, vergődik és szenved, mint az ember és ennek fojtott sóhajai, kétségei, reményei és várakozásai fedik a saját lelkem hullámvéréseit.

Ez a föld, amelyet egyszerűen Európa néven szólítunk, ez egy külön és egyedülálló világ a világban, — ez az új Szentföld, az egész emberiség közös Szentföldje, sőt annál is több, mert Európa maga a világegyéni kinyilatkoztatás, amely fel fogja a világnak tárni az égi Ember titkát társadalomegyéni anyagiassult új létformájában. Ez lesz az égi Ember harmadik Földi kijelentése az új világkultúra körében, amely egyetemes lesz és méhében hozza a végleges társadalmi világrendet, az összhangot, a népek békéjét és boldogságát.

*

Az európai civilizáció világhullámai.

Legegyszerűbb lenne most az 1910-ben Budapesten megjelent „Új Evolúciók“ „Nemzetsors“ című írására egészben hivatkozni és ahhoz kapcsolódva a népkeveredési hullámzásokat továbbrajzolni. Azonban ezt a könnyítést nem engedhetem meg magamnak, mert munkáim kevés példányban forognak közkézen és mert az „Új Evolúciók“ példányai elfogytak és az érdeklődő olvasó azt ma meg sem szerezheti.

Emiatt kénytelen vagyok a „Nemzetsors“-ból egyes részleteket idézni. Európának Ázsiához való viszonya ugyanis már e majd 15 év előtti munkámban úgy van megvilágítva, hogy csak az utolsó évtizedek eseményeivel kell azt kiegészítenem, hogy a gondolatmenet a végkifejlés felé továbbgördülhessen.

61. lap. „Róma egyedülálló nagy misszióját teljesítette. Az ötödik században Kr. u. a nyugati császárság és a velejáró nagyhatalom megszűnt s részben keletre tolódott . . . Róma nagy küldetését ekkor már teljesítette. Népeket olvasztott egybe; mintát teremtett az államrend és joggyakorlat terén. Soká példás mestere volt a hadviselésnek. És elmoshatatlanul belevéste a latin műveltséget a legkülönbélebb népfajokba.“

„Róma elaggulásával egyidőben nagy népmozgalmak indultak mindenfelé. Ugyanekkor megjelen Attila, a hódító fejedelem, félelmetes hunjaival. És szétcsap a kontinensen; vív, győz, felforgat . . . rettegett tűzmagva lett Európának . . . De a század közepén Attila váratlanul meghal, vele megszűnik rettegett serege is . . .“

„A természet itt félsikerrel kísérletezett. A római birodalomnak minden története és Attila európai tűzszórásának a ténye — a teremtés szereposztása volt. És Attilával —

mondom — csak félsikert ért el. Mert ő viselte a küldetést és népe nélkül, mintha a lélek elszáll a testből, meghalt. A megkezdett mű befejezetlenül maradt “

„Száz évvel később, a hatodik század közepén, új kísérlet készült az avarok beárasztásával. Az avarok hatása, bár két évszázadon túl tartották magukat, sokkal kisebb volt a hunokénál. . . . Ez a kísérlet sem hozott eredményt.“

62. lap. „Az ötödik és kilencedik század közé eső százkadatlan össze-visszaáramlások az új helyzetkereső forrongások karakterét viselték. Abban a kavargásban égtek és formálódtak ki a mai európai államok épületeinek a téglái“

„Egyes véres tettért szabad talán felelőssé tenni történelmi nagyokat. De mögöttünk évezres égések, vérengzések, gyilkos szenvedélyek dúltak, egyformán barbárok és műveltek között.“

„A történetíró ne bírálja, hanem megértője legyen a történéseknek! Nem az emberek cselekszenek, nem az ő akaratuk viszi a dolgokat. A természet célt követ, törvény szerint és következetesen. És az embert tolja a célirányban“

„Kontinensünk társadalmi kialakulása szemünk előtt van. Megszűntek a nagy égések, nincsenek már egymásrafekvő áramlások. A vezető elemek felszívták az inferiőr fajokot.“

„Egybeolvasztott tömegek mozognak mindenütt külön-külön államkeretben. És a különzárt keretek egymásra támaszkodó együttese ad egy teljes nagy életfolyamot.“

63. lap. „Minden izzás, lángolás egyszerre komoly indokolást lel a nagy szoros keretekben. És most úgy áll előttem ez az egyszerű világosság, — csodálom, hogy nem értettük meg már jóelőbb. Elnéztem a sok helyen ásott alapot, láttam a fundamentumhoz és az emelkedő falóriásokhoz készülő sok-sok tűzvérrel égetett téglát és tegnap még nem értettem, hogy mindabból egy-egy organikus nagy épület készül“

„A nagymester, a természet az ázsiai völgykatlanban palántanevelő kertész. Európai nagy kertjében már nem tenyészt, hanem formál és terem. Amott fajokat létesít, itt már organizmusokat konstruál a teremtéshez százmillió szervezetlen ember kisebb érték, mint egy millió szervezett. Amabban nem tud teljeset alkotni, aminthogy nem tud egyetlen agyat vagy szívet konstruálni testorganizmuson kívül.“

„A római uralom alól felszabadult sokfajú néptömegek mozgalmában a kilencedik század körül „a folytonos változás“ volt a főkarakter. A változásokból még teljesen hiányzott a permanenciára való törekvés. Fejedelmek és népek egyformán individuálisan éltek. Egyedül a pápaság, a kereszténység volt előrelátó, és tényeiben a jövőt készítette elő“

„Az individuális élés okozta, hogy egy-egy változó hadvezérrel, vagy fejedelemmel nyomban megváltoztak az országhatárok, a szövetség és a nép ragaszkodása. Míg a keresztény szellem intézményes előregondolása lassan, öntudatlanul átszívódott a felfogásokba, másrészt szemlátomást hiányzott egy új egybeforrasztó elem“

„A század végén új ázsiai csapat érkezett Középeurópába. Hadakozva jött és útközben magábaolvasztott meghódolt másfajokat. Az Árpád vezérlete alatt jött magyar nomádcsoport küldetésben jött. Végső kísérlet volt beárasztásuk arra a misszióra, amelyet a hunok és avarok csak kis részben teljesítettek.“

„A hunok és a magyarok ázsiai kiültetése között eltelt 4—500 év különbség már félreismerhetlenül megnyilvánult a fajjavulás tényében.“

64. lap. „A magyarokkal tett nagy organizáló kísérlet bevált. És alig van népfaj, mely átérzett küldetésének oly törhetetlen következetességgel megfelelt volna, mint a magyar“

„Az őstermő Ázsia és az organizmust teremtő Európa népmozgalmi között itt már látni kell az összefüggések finom szálait. A láncolatos kiültetés teszi, hogy a számtalan rokonfajú nép az új talajban szembekerül egymással. A rokonérzést eltünteti a korkülönbség. És a korkülönbség az örök mozgás okozója a néprajokban.“

„Az urálaltáji fajok mind rokonok. Útirányuk, keveredésük, felszívóképességük, a harcok felek karaktere és a szomszéd befolyások a nyelven és szokásokon sokat változtattak. De a „kor“ és a „karakter“, az mindig egyéni és befolyásolhatatlan. És külön hangsúlyt érdemel az a törvény, hogy a küldetés és az egyéni eredetiség nagyságával arányosan csökken a befolyásolhatóság.“

„A magyarság hajthatatlan jelleme és példátlan szívós kibírása ily világitásban nem erény és nem hiba, hanem a természet nagyon céltudatos törvénye. Ebből a szempontból kell a magyar történelem új természetű megítélésének kiindulnia.“

65. lap. „A magyar seregek a honfoglalást nagy körültekintéssel alig öt év alatt elvégezték. A folytatólagos ma-

gyar történések logikusan célmutatók. Az új hont alapított magyarok hadi tetteit lépten követik az új európai alakulások. És ugyanazok eleven igazolói a magyarság eddig fel nem ismert és sehol nem méltatott nagy missziójának.“

„... az első Ázsiából átültetett nemzetorganizmus: Magyarország lett az a központi csillag, mely körül az újabb keletű európai nemzetbolygók sűrűsödni kezdtek. Központi csillagnak mondom, mert hihetetlen rövid idő alatt tömörült a magyarság szerves egésszé. És szabatos forgásában csakhamar az egész kontinensen érezte a messzezsapó tűzlángjait.“

„Az északi és keleti tengerig, — a frankföld szívéig s a Pyrendei hegyekig, — egész Dél-Itáliáig és Konstantinápolyig törtek ki csodálatos mozgékonyaságú harcos seregei.“

„És a szétदारolt, rendezetlen, minduntalan urat és szövetségest cserélő tartományok népei a magyar tömb protuberanciáiban végezték kiforrásukat.

„Az időnként elfekvő lángnyelveket mindenütt lépten követték a néptömörülések, új szövetségek és várerősítések. A merseburgi (934), augsburgi (955), drinápolyi (970) magyar vereségek már mind erről beszélnek.“

65. lap. „És e pontnál a hisztórikusok tárgyszerető felemelkedésétől várjuk az igazságot. A magyarság akkor még oly nagyon fiatal volt, hogy hanyatlásról nem szabad beszélni. Ezek a csatavesztések kétségtelen dokumentumai a magyarság véres dúlásaival szemben történt erős, új tömörüléseknek.“

„Jó néhány évtized elég volt arra, hogy az európai népek eltanulják a magyarság sajátos hadakozását és ellessék fortélyait. S mialatt a többi nép tanult és készült, — a magyar seregeket a szakadatlan hadisiker elbizottá tette. Régi harcmodorát nem fejlesztette és akárhányszor lovascsapataival fogott várak vivásába.“

„Első nagy misszióját avval, hogy a sokfajú széthúzó elemeket önmaga ellenére egybeforrasztotta, fényesen teljesítette. Európában új erős államok fejlődtek és azoknak erősödő szervezettsége megnehezítette a kalandos külharcokat. Ekkor már a belső fejlődésre és önvédelemre kellett gondolni.“

„A tizedik század történelme a hatalomváltásoknak és az egymásbaágazó népevolúciók készülő összhangjának tiszta képeit őrizte meg számunkra.“

67. lap. „Nézzük a teremtés célkövető művét! A magyar honalapító seregektől csodálatraméltó gyorsasággal lett nemzet. Egy századig sem tartott és a körülmények parancsa a külharcok nagy részét — mint céltalan erőpocsékolást megszüntette.“

„A magyarság mint nemzet, akkor még csecsemőkorban volt. És ilyen korban egyszerre elfojtani a vér és hajlam parancsát, szép dolog, de természetellenes. Évszázados nomád életmód kalandos tettrevágását egy csapásra megszüntetni nem lehet.“

„Fejlődő tűzgolyó volt a nemzet . . . És e körülmények egyszerre elszorították a messzelángolását. Mint lehűlt kergű csillagnak, magábafojtott lobbanásokban kellett továbbkeringenie és azontúl csak önfenntartó küzdelmekben nyilhatott a hárcvágynak egy-egy tűzkrátere.“

„Kronikás kötetek beszélnek onnan kezdve pogánylázadásról, testvérharcról, pártütésről, honárulás és trónversengésekről, meg más nemzetrontó bűnökről.“

67. lap. „A másik szemlélet, a természettudományi megítélés, a bűnnek látszó cselekményeket a testbe fojtott fiatal tüzek belső dúlásának látja. A nemzetbefulladt tűz volt a végzet keze. Mert rosszul, tragikusan történt sok minden a magyar nemzet életében. De a célnak így felelt meg. . . A küldetésben járó emberek és nemzetek sorsának része a szenvedés.“

„Időnként jött a benngyúlt tüzeknek levezetője. A nagy tatárjárás (1241) az ázsiai kiültetéseknek fajgyengülő utócsapata, nagy ijedelmet és kis magábatérést hozott. De bennégo mély tüzeket csak múlóan hűteni lehet, — levezetni soha. És nem használt az ellenséges külhatalmakkal vívott sok védelmi harc sem. Rengeteg öserő halmazódott össze ebben az ellenségektől körülzárt nemzetben. És a belső vívódások folytonos gyengítése mellett is törhetetlenül szembeszállt a sors kísértéseivel.“

„A nemzetorganizmusok — mint az ember — születnek, nőnek, fejlődnek, öregszenek. Róma haldoklása és Bizánc születése majd egy időbe esnek. És a nyugatrómai meg keletrómai birodalom kifejlése, múlása, a növés és fogyás szabályos hullámvívével áll a históriában.“

68. lap. „Az öreg Róma temetésénél az ifjú Germánia celebrált. És a Róma halálos ágyában fogant Bizánc épp ezer évvel élte túl Rómát . . .“

„A 13. és 14. században váratlan új evolúció kigyózik bele az európai kiforrásokba. Az ázsiai öskert egyik régibb fajkiültetése szerencsés keveredések által lendületesen nőni kezdett. Felvette Mohamed hitét és az új vallás élettanítása hullámszerű dagályba vitte a népszaporodást, és sorsbízó elszánt harcosokat teremtett férfiaiából.“

„A 13. században — mint tengerár — nyomulnak előre Kisázsiaiban a mohamedán török hadak. A következő században már Európában foglalnak várat vár után. És 1453-ban Konstantinápolyt elfoglalva, végleg megdöntik a görög császárságot.“

„Az evolúciók hatalomváltó egymásbafonódásához innen készülnek az új csomózások. Az egymás ellen küzdők keresztállásánál ott áll a teremtő kéznek mindig egy törekvése. Múló organizmusok helyébe mindig jókor megjelen az új keletkezésű organizmus. A hódító törökök a görög császárság halottas ágyához érkeztek: felváltásra.“

„Ez az Előázsiából hömpölygő emberáradat volt az utolsó nemzetkonstruáló átültetés.“

„A török beözöléssel összefüggésben látjuk a magyar nemzet küldetésének második nagy jelenését. Nagy Lajos uralkodásának a végén (1342—1382) kezdődtek a török előnyomulás ellen vívott harcok. És a magyar véráldozás nem szűnt meg innenfogva a majtényi fegyverletételig. Az 1711-ben kötött szatmári békéig a magyar nemzet testén folyt a mohamedánok és a kereszténység nagy mérközése.“

„A nyugati államok azalatt békén fejlődhettek erőben, kultúrában. Magyarország volt a védbástyájuk

*

Sokallom az itt hozott idézeteket. Bár az idézett sorokba tömörített dolgoknak sokkal nagyobb terjedelmű leírását kellett volna adnom, ha e kézre nem hivatkozhatom. Különben a hivatkozott idézeteknek azért is tért kellett itt adnom, mert egyrészt az égi törvényekkel való azonosságra figyelmeztetnek, másrészt összhangot teremtenek a legkülönfélébb mozgalmak között, megkönnyítve evvel az általános áttekintést.

*

Körülbelül a 18-ik század elejéig tartott az a ritmikus dagály, mely Ázsia friss népterméseiből új és új tömegeket ömlesztett Európára. És nem sokkal későbbre esik az az ellenáramlás, amely a spanyolportugál, a hollandi és a francia átmeneti sikerek után végleg Anglia kezébe adja a hódító és civilizáló hatalmat a végtelen Ázsia és Afrika népei fölött, amely hatalommal Anglia öntudatlanul e távoli népeket is előkészítette az európai világcivilizációra.

És elkerülhetetlenül hivatkoznom kell még „Az Eszme“ (1915) 12—14. lapjain „A turáni háromság“ című fejezetre, valamint a 24—26. lapon „A kijelentés“ szövegére, melyekben a néphelyzetek és viszonyok értékelése már érett formában bennfoglaltatik és amely kérdésekre, mivel ott meg lettek beszélve, lehetetlen újra kiterjeszkednem.

*

Mit jelent a világkultúrában a népfajok
kétneműsége.

A két népnem karakterizálása.

A magnépek és talajnépek közös forrása Indiában és Kínában van. Biztosra vehetjük, hogy az Európába özönlött Uralaltáji népnek, eredetileg szintén ezen ősforrások egyikéből vagy mindkettőjéből ágaztak ki, mint kiérett válfajok és külön települtek, míg elszaporodás útján különtelepülésükből is ki nem áradtak a másik világrészbe. Ezek a népek már kitelepülésük alkalmával találkozhattak harcok vagy szomszédságok révén és nyilván már Ázsiában megszűntek elemi népek lenni, mert két ellentétes faj kereszteződött bennök.

Bár a mai kultúrfokon is meg lehet különböztetni a magnépet a talajnéptől, mégis meg kell állnunk azon szembeötlő jelenség mellett, hogy kifejezetten talajnépek bizonyos körülmények között a magnép szerepét játsszák és megfordítva; hogy egyik a másikéhoz hasonló karaktert vesz fel, ami egész bonyolulttá teszi a dolgokat. És épen ezért igen finom gondolatfonalvezetésre van szükség ahhoz, hogy a történelem mélyén a két külön népkaraktert mégis felismerjük.

Megkísérlem egy-egy karaktersémát szerkeszteni a további tájékozódás könnyítésére:

A magnép az égi Ember tömör lényének a megtestesítője. Lelkében szintetikus tartalom kavarog. Test és személy szerint oly sok változatban mutatkozik, ahányféle szerve, alszerve, része és részlete az égi Emberorganizmusnak van.

A kasztokba tagoltság és a népvariációk közt fennálló kérlelhetlen határok: a belszervek és a három testrégió lélekben átérzett szigorú határai egymás között. Az agy szférájához tartozók gögbe burkolóznak a szív szférájához tartozók elöl és a tüdő kasztbeliei a gyomor vagy a „nem“ kasztbeliei elöl . . .

A magnépet a belső feszülés, — a túltömör tartalom: öntudatossá, önhitté, hirtelen elhatárolásúvá, gyorscselekvésűvé, gyorseszűvé és ép ezek

miatt meggondolatlaná és akadályokkal szemben vérbenforgó indulatossá teszi.

Evvel összefügg főkaraktervonásuk, vagyis az, hogy kiváló tervező tehetségek, kezdeményezők, úttörők, kutatók, filozófusok és feltalálók; ötletben, eszmében és eszményekben kimeríthetetlen forráskútjai az emberiségnek . . . De kiérlelni, megvalósítani és a megvalósítást részleteiben és egészében türelemmel keresztülvinni vagy kívárni nem tudják!

A magnép egyedjei szuggesztív erőfaktorok. Ösfakadású erejüket, tartalmukat és tehetségeiket, mint magot a földbe: médiumokba helyezik. Ezért vannak nélkülözhetetlenül reáutalva a talajnépekre, amelyek megtestesült médiumok és létkiegészítői a magnépnek.

Evvel szemben

a talajnép: a végtelenben gyökerező elemi nép. Lelkében szomj, éhség, kíváncsiság, restség; a megszokotthoz való tapadás és szívósság dominál.

Önmagától nem mozdul ki vészületett vagy adott helyzetéből, de ha ki lesz kényszerítve helyéből, akkor az új helyzetbe tapad görcsös, dogmatikus keménységgel.

A talajnépek eszmei tartalma az, amit mint magot más népek beléhelyeznek és amit, ha megfogan, magában kifejlleszt.

A talajnép csak formák, vagyis megtestesültségek, anyagi objektumok által bírja felfogni a dolgokat. A lényegét tárgyi eszközök nélkül megközelíteni sem tudja. *Mialatt a magnép csak a hit iránt bír érzékkel, a talajnépet kizárólag a valálással (formulákkal) lehet megközelíteni.*

A talajnép kiváló médium! Kizárólag, csakis médium. De médiumításában a magnépnek alkotó eszköze. Amely mageszme benne lelkesedésközben megfogan, azt tökéletesen meg tudja magában valósítani.

A talajnép: a médium, azonban csak a pilla-

natban él öntudat nélkül. Innen van az, hogy létrehozásait és tetteit magának tulajdonítja, bár tetteinek jelentőségét perspektív világításban nem ismeri, sőt nem is sejti, mert az anyagi látkörön nem bír túlelni.

Minden jel arra vall, hogy az őslakók (vagyis a fehérek Európában, a sárgák és vörösek Ázsiában és a feketék Afrikában) *mindenhol kizárólag talajnépek* és hogy a magnép nem őskeletkezésű, hanem megelőző tömör civilizációk kiválasztódásának az eredménye. Következtetni lehet továbbá arra is, hogy a teremtés már eredettől a vörös fajt, illetve az indus népet jelölte ki magnépnek, abból, hogy az indusok például Amerikában megelőző civilizációk nélkül, sőt faji izoláltságban olyan osztályozott és kulturált társadalmat produkáltak, amilyen Perú és Mexikó társadalma volt az európai invázió előtt (Megszólal a Történelem 36—37. lap) és amelyhez hasonlót csak összetett népek életéből ismerünk. (Egiptom.)

Bármelyik őslakónép ennél fogva csak az Ázsiából áramlott magnépek hozzájárulása után vehetett fel elemeket a magnép generációjából és karaktersajátságaiból. És amely pillanatban erre a valóságosságra reáésszélünk, már azt is megsejtjük, hogy miért nem mozdultak ki az őslakónépek földhöztapadt renyhességükből előbb, — vagyis mielőtt az ázsiai népkilángolások fajjavító tömegeket dobtak Európára. (A perzsa-görög-macedón népmozgalmak ázsiai regeneráló hullámai Európát még alig érintették.) És választ kapunk egyszersmind arra is, hogy Európa világalandozása miért csak a 14. század körül kezdődik, amikor már Attila vérei és a többi ázsiai magnép immanens lelki tartalmává lett sok behódolt európai népnek.

Ha önerejükől cselekvőképesek lettek volna az őslakó talajnépek, akkor rég reáléptek volna maguktól a fejlődés útjára és akkor a 19. század kultúrvívmányai akár ezer évvel előbb is bekövetkezhettek volna. *De az nem volt lehetséges, mert a talajnépek a magnépek iniciatívája nélkül csak alacsony ösztönökben élnek és szaporodnak, de nem fejlődnek.*

A felfejlődés szemlátomást oly mértékben indult meg Európában, amilyen mértékben Ázsia magnépei (a húnok,

avarok, magyarok, tatárok) Európa középtestébe (szívébe) és Ázsia talajnépei (törökök, bulgárok) Európa gyomrába, nemébe bevonultak és friss fajokkal, összetettebb generációk által új civilizációt kényszerítettek Európára.

És ezen kérdés végleges tisztázása után meg lehet abban állapodni, hogy a fehér, sárga és fekete fajoknak nincsen mag-népük és hogy a mi világunkba szétáradó magnép a tropusi civilizáció kiválasztási eredményeképpen maradt meg India föl-dén az emberiség számára.

*

Isten kertjében vagyunk e Földön.

„*Das Deutschtum*“ című 1921, eredetileg német nyelven megírt munkámból idézem ezeket:

„ . . . A hellének a világszellem tengelyében állnak az elmúltak és a jövő között. Európa úgy tekinti az ógörög kultúrát, mint saját létfejlődésének kiindulópontját, — nem gondolva arra, hogy abban valami készet kapott, olyan készet, amelyet csak egy megelőző hatalmas kultúrakifejlés rekapitulációjaként lehet felfogni.“

„Valójában nem alapja az ógörög klasszicizmus Európa növéseinek, hanem sokkal inkább olyan kultúrscsúcs, amely-hez Európa ösztönösen felfelé törekszik. A következőkből majd kiviláglik, hogy milyen fokozatos hullámlásban folyt ezen felhaladás és hogy újra és újra vissza kellett nyúlnia Európának a világszellem ezen gyűjtőforrásához, valahány-szor a hullámok ereje kifogyott.“

„Mielőtt Európa fejlődési útját nyomon követném, egy még messzebbről eredő forráshoz: a zsidósághoz kell visszanyúlnom. Messze a görögök mögött áll térben és időben a zsidóság. És még a zsidóságot sem lehet eredeti teremtmény forrásnak venni. A zsidóság becsértékét az a körülmény adja meg, hogy az előtte volt kultúrákat magába központosítva, lelkileg felélte és ezáltal a világszellemnek egybegyűjtő foglalata lett.“

„Babilónia és Egiptom közé ékelve, egy Isten- és emberszolgálatban, hol uralkodva, hol lenyüggözve végig-küzdött viszonylag rövid korszakon éli át a zsidóság a maga példátlan belső fejlődését. És a világszellem kettős-sége már a kápráztató babilóniai kultúrában és ennek objektivizált tükrözésében: a materiálizáló egiptomi kultúrá-ban nyert kifejezést. Előbbi a lényegét, utóbbi a formát égette a harmadikba, a zsidóságba: a szellemtartó lélekbe, későbbi korok számára.“

„A két szélső kultúra idővel elhalt; a középső, a zsidóság megmaradt az örökkévalóság gondolatával és végsőig tömörített lelkületében mint egy elveszithetetlen örökséget cipeli a világszellemet az emberkultúra görgetegein napjainkig.“

„A háromszorosan megnyilvánult világszellemnek később lefonnyadt a két kultúrszárnya. A jelenkor tükrében egyedül a két szárny szorításában fejlődött zsidóság látható, mint a világszellem megtartója.“

„Kr. e. az ötödik század felé egyszerre felbukkan a Babilóniában elmerült világszellem: ártatlan bájban és gyermeketeg szépségben fürösztve, görög földön olyan kinyilatkoztatásszerű műkifejtések formájában, amilyent ekivül sehol máshol nem láttunk.“

„Időközben a zsidóság mint királyállam kiélte magát és csakhamar újra idegen igába jutott. Ezen újabb kényszerű magábatérés folyamán bensőségesebbé válik és mint egészen egyedülálló eredményt: egy istenembert hoz a napvilágra.“

„A zsidóság Krisztus személyében a negatív nöelemet lökte ki magából és a hullámgyűrűkben szétterjengő szellemkultúra vizsgálatánál ezentúl csak a zsidóság pozitív szellemével kell számolni, amely szellemnek izzó aktivitása a zsidóság szétszóródásával csak fokozódik. S a szétszóratás után a zsidókat mint a viharszelet ott látjuk minden társadalmi kultúrhullámmal felferőjeként a mozgalmak központjában.“

„A megadó, tűrő, még rövidebben: a szülő elem és az összefogó lelki egység a további folyamatokban kizárólag a kereszténységben keresendő.“

„Már itt figyelmet kell arra fordítanunk, hogy ez a kettéválás két ellentétes lelki irányt ültetett szét a világtársadalmi mozgalmakba, és pedig a szétbomlasztó és az összevonó irányt. A szétszórt zsidóság lett a magszórt élet a kereszténység a befogadó, magérlelő talajegység.“

„A két ellentétben öntudatlanul összeható tényezők működnek. A kereszténység, mint asszony az emberből embere számára, — a zsidóságból teremtdött. A zsidóság és a kereszténység öntudatlan házastársak és a végcélban egyek.“

„Más meglepetés is ér bennünket, amidőn az Egyiptomban alámerült anyagiasított világszellemet egyszerre Rómában látjuk megifjodottan oly vadmohó sóvárságban feltűnni, mely a hellén kultúrát a szétszórt zsidóelemmel együtt elnyelni készül.“

Csak e bevezetés után veszem azt a Földi Édent szemügyre, amelynek fáí, cserjéi, virágai és gyümölcsei mind emberek, amely nincs már egy szűk paradicsomi keretbe korlátozva, hanem az egész emberi nemre kiterjed. Ennek az egyetemes Édennek persze: Isten a kertésze. Felismeréséhez fantázia sem kell, csak elgondolni kell, hogy a magot nem kocsin-lovon, sem hajón vagy vasúton cipeli a történelem és a talajt sem ásó-lapát viszi helyről-helyre, hanem mag is, talaj is személyi létben él és maga teszi meg az utat helytől-helyhez, maga ingerli fel a sorsot, maga vív meg vele, maga lótfut, tesz-vesz és maga bukik le a végzetbe, ha elveszti magát; csupán a lelki ingereket hinti az égből az Isten. Megpróbálom elmondani, hogyan:

Szó volt arról, hogy a tropusi civilizáció kontinensének elsüllyedése előtt a népek ösztönösen északra húzódtak és hogy Perzsia, Asszíría, Babilónia, Chaldea, Egiptom káprázatos kultúrái a tropusi civilizációból származtak. Az a mód, ahogyan ezen leszűrt kultúrák Athén és Róma organizmusán át északra felszívódtak és idők múltán európaivá lettek, a „*Das Deutschtum*” című munkában úgyszólván szervesen ki lett fejtve.

A következőkben ennél fogva a világmozgalmaknak rejtelemfölötti kormányzóit állítom a dolgok központjába, — élő egyéneket, akik szuggesztív hatalmat gyakorolva, egész világokat mobilizálnak és a történelmet hosszú korszakokra befolyásolják. Ezek a magnép kivételes kiválasztottai: az igazi, lélekszerinti királyok, mert nem őket veszi a történelmi hullámsodrás a tarajára, hanem ők indítanak új világörvénylést, amivel irányt szabnak a továbbfejlődésnek.

A mi lekristályosodott európai világszemléletünkben, amelyet egyszerűvé, természetes és meggyőzővé keli tennünk, nem terjeszkedhetünk ki részletekre, nem fordíthatunk nagyobb figyelmet a fegyveres dicsőségekre, a romantikus hősökre, királyokra, akiknek történetével a Kelet múltja teli van tűzdelve, de kiemeljük, mint egy tüneményt, azt a dinasztiát, mely a halhatatlan görög műveltséget fegyveres hatalommal és a csodatetteknek egész sorozatával beleágyazta a barbár népek társadalmába és megteremtett egy olyan világorganizációt Ázsia és Európa között, amelynek nyomai soha nem fognak végkép eltűnni.

Macedóniai Fülöpről van szó, a magnépeknek egy Görögország szomszédságába, egy nem kulturált harcias pásztor-népbe plántált csodájáról, aki nagyobb nép nélkül, miliő nélkül, a maga elhivatottságának varázsával uralmat teremtett művelt, erős népek fölött és az akkor delelőjén volt hellenizmusnak világbeárasztó ragyogását is bölcsen felhasználta egy univerzális dinasztia megteremtésére, mely törekvés Sándorban, a későbbi Nagy Sándorban teljességgel testté vált.

Minden Istenből jön. A nagy lelki kvalitásoknak nincsen más forrása, mint maga Isten. A kivételes, kimagasló, emberfölötti Embereknek pedig nem csupán lényében és tetteiben, de sorsmenetében is számtalan alkalommal kiütközik az isteni beavatkozás.

Macedóniai Nagy Sándornál adva volt a zseniális atya, a tüneményes anya (Epirus királyának leánya) és a legjobb érzékkel megválogatott görög nevelő mesterek között: Aristoteles, e minden korokon átfénylő világszellem, aki a hellenizmus csodáló szeretetén kívül, nagyszerű, — egyénen, nemzeten túlmenő eszményeket helyezett e különben is példátlan zsenialitású ifjúba.

Nem a hősi tettek, nem a minden azelőttit és azutánit elhomályosító emberfölötti bátorság tesz macedóniai Sándort abszolút naggyá, hanem a messiási ideál, mely túlvisz a személyen, túlmutat a népen, túl minden hadviselési és politikai törekvésen, egy világalátalános célt tűzve maga elé, amely célnak az elszánt hódító harc csupán eszköze. A világtársadalomnak egy helléni színvonala és jövőendő üdve lebegett e királyok királya előtt, egy olyan korban, amikor a magasabb emberi ideálok a kezdet kezdetén Plátói, Aristotelesi első fogalmazásban alighogy napvilágot láttak.

Ne kutassunk a legősibb ősnépültetvény után, hanem érzjük be avval, amit India minden válfajú magnépével nyújt. Számkra India az a magkert, melynek palántáiból Isten a világba kültet. A kültetésnek menetét, sorrendjét szeretném pillanatra átvilágítani, hogy meglássuk, miszerint a külső két főkertterep *délen Irán és északon Turán* volt, és ezeknek őslakóival keveredve adta az Indiából ide felszűrődött magnép azt a harcos új fajt, mellyel a történelem további folyamán Európában találkozunk, az irániakkal délen, a turániakkal Középeurópában.

A Kr. előtti hatodik században dagadt Perzsia az Indus folyón átszűrt magfaj élesztőanyagából világhatalommá. Csakhamar kilépett az anyamederből és végtelen haditömegeivel átáradt Európába, Afrikába és odahelyezte helytartóit az államtétel élére, a fényes metropolisokba, melyeket a perzsa invázió ázsiaivá tett.

Görögország ellenállt és ezen szívós, hősi ellenállás közben fejlődött ki az európai viszonzás gondolata, amely macedóniai Fülöpben és Nagy Sándorban tetté vált.

Amit több mint két évszázadon át a perzsa világhatalom nyugaton elfoglalt, azt Nagy Sándor alig két évtizedes uralma alatt mind visszahódította; Perzsiát magát is leverte és diadallal vonult egész Indiáig. Mindenhová elvitte a görög műveltségnek egyetemes értékeit és minden hódított területet páratlan avatottsággal belevont abba a helléneurópai organikus államhálózatba, amely egyéni és univerzális volt és amelynek Nagy Sándor lángesze biztosította a tartós jelleget.

E tanuimány azonban csak az érvek élettelségéért nyúl a történelem adataihoz. Itt ugyanis főképp az volt ábrázolandó, hogy minden kultúrmozgalom a magfaj iniciatívájából indul. Kr. e. a hatodik században áramlott fel az Indiából kitelepedett magnép perzsiái települése után nyugatra és elárasztotta az összes akkori nyugati kultúrákat. Ez ellen a Kr. e. negyedik században Nagy Sándor egyénileg elvégezte a viszonzóáramlást nyugatról keletre. Perzsia lenyűgözte az egiptomi és a hellén műveltség hatása alatt álló magasabbrendű kultúrákat katonai fegyelemmel, — Nagy Sándor pedig egy istenadta zseni lángeszével túlszárnyalta Ázsia hadviselési művészetét, legyőzte túltömegeit és magával vitte a hellénizmus fény-sugárzását egészen az Indus folyó partjáig, örök bélyegét hagyva az átlépett országokban úgy a hellénizmusnak, mint annak a lángésznek, akinek Nagy Sándoron kívül aligha van még egy példája a történelemben.

*

Hogy következetességgel lebonyolíthassuk a magnép és talajnép összefüggéseinek problémáját, ezen kérdés körül is meg kell egyeznünk abban, hogy Perzsia nyugati inváziója sokkal többet jelent katonai vállalkozásoknál: a magnép szét-

ültetését jelenti Média, Asszírja, Chaldea, Babilónia, Egiptom, Siria és egész Kisázsia talajnépeibe, és legfőképp azt jelenti, hogy részben ennek a magnépinváziónak szemmelkísérhető következménye lett a hellén fellendülés, és az a világközponti kultúrragyogás, amely ma éppen oly friss fénnel világít nekünk, amilyenvel annak idején a barbár keletnek világított, amelyet a kisszámú macedón sereg a görög szellem fölényével győzött le teljesen.

A magfajt nyugatnak septe az ázsiai evolúció dagálya és elültette Előázsia és Kisázsia talajnépeibe. E szétültetésben új népvegyülék született, mely a viszonzóáramban már talajt vitt magában a keletnek, kielt magnépét regenerálni. Ilyen kölcsönös keresztáramlás vonul végig az egész történelmen, mint továbbteremtő aktus.

*

Keresztáramok.

Szuggesztió és médiumitás.

Csak a kiugró, jellemző és az általánost bevilágító keresztmozgalmakat érintem, hogy híven megmutathassam az ég törvényét az emberiség mozgalmaiban. És csak az áttekintés kerekded átfogó ereje érdekében figyelmeztetem az olvasót az Afrika és Déleurópai keresztvező emberáramokra, az arabok előnyomulására és az európai viszonzóáram (Olasz-, Spanyol-, Francia- és Angolország) térhódításaira az északafrikai területeken. Itt ugyanaz a viszony és ugyanolyan az eredmény, mint Ázsia és Délkeleteurópa között. A fajok keveredtek, a kultúrák egymást kölcsönhatásokkal befolyásolták és a kölcsönhatás azóta sem szűnt meg végkép.

Az arabok fajgyökérzete is visszanyúl az elsüllyedt tropusi civilizációig és kétségtelen, hogy az arabság, ha keveredetten is, — ugyancsak a magfajnak kiáradásából ered.

A keveredés továbbteremtő célját az eddigiekben megismerve, most meg kell ragadnom a faji keresztáramok legnagyobb ívét, mely Angliát Indiával köti állampolitikai egységbe. Ezt a legnagyobb átívelést azért is homlokterbe kell állítanom, mert e két birodalomban a két ellenpólus és a két legnagyobb faji távlat kapaszkodik egymásba anélkül, hogy egyik feloldódna a másikba, anélkül, hogy egyik is feladna

valamit faji álláspontjából, vagy valamit elveszítene veleszületettségéből. Ezt a két világvégletet végső bizonyságul homloktérbe kell mindezeken kívül azért is állítani, mert élő bizonyága ez a kettős viszony a szuggesztiverejű fajok hatalmi alárendeltségének (tétovázó, nemállhatatos, könnyen befolyásolható és inkább lelkiekben élő természetük miatt), valamint a médiumításban érvényesülő talajnépek szívósságának és fizikai (hatalmi) túlerejének.

Szinte természetes, hogy a kutató szem Angliát magasan föléje helyezi Indiának. Pedig szent bizonyos, *hogy Anglia csak a receptív médiumításban érvényesülő materiális erő és hogy az indus nép a szuggesztív lelki és szellemi hatalomforrás.*

A civilizáló keresztáramoknak az a főjelentőségük, hogy a tömegesülés eruptív erejétől kilökött magfaj a feminin lelki meddőségben, azaz várakozó médiumításban élő talajnépeket viszonzó tettekre szuggerálja. A történelmi viszonzó tettek persze számtalan tévedésbeejtő látszatot produkálnak, amiből az a hibás következtetés keletkezett, mintha az északeurópai kékszemű, szőkehajú, fehér faj iniciáló és cselekvő erőhatalom lenne egyben, ami lehetetlen!

A tettek szuggesztív kezdeményező csírája-gyökere a magfajból fakad. Az ázsiai kiültetésekben nő azután a törzse, az európai keleti népekben már ágakat hajt és közép- meg nyugati Európában lombozik. E legutóbbi a kultúrmegvalósulás. *India-Anglia között folyik a permanens szuggesztív sugárzás: a Britt világhatalom titka.*

*

A Földre vetített világkép.

Szép elmerengeni a csillagos ég csodáin egy tiszta tó víztükrében. Ilyen tükör az embertársadalom, mely az ég földi vetületeit mutatja és elárulja nekünk az emberiség összmozgalmaiban az égcsillagok törvényeit, valamint egymásköztvaló viszonyait. A társadalmi életmozgalmak azonban nem csupán tükrözések, hanem egyszersmind sorsok és égi determináltságok.

A determináltságot hinni kell, mert van; de nem szabad vakon és gépién fogadni! Sőt azért van szükség minél világosabb értelemre, hogy az ember az ég törvényhálózatában

magát a bajtól óvni, lelkiségét kiélni és szellemiségét érvényre juttatni megtanulja.

Az áttekintés most már teljes. Ázsia, Ausztrália, Afrika, Amerika: a *végtelen* égvilág csillagvetületeit ábrázolja. A kicsiny Európa mindezek között az egyedüli testszervi (egyéni) körülhatárolás, mely a végtelenből kapja létetét, kifejlődését, tartalmi értékeit, civilizációját, de önmagában egyénileg fejleszti ki az egész világegyetemet kijelentő kultúráját.

Európa tűrése-szenvedése a végtelen régiók közepében: a Fiú tűrése; Európa problémája: a Fiú problémája. És Európa teljesedő néptársadalmi elrendeződése: kijelentés lesz, amelyből le lehet majd olvasni az ég törvényeit.

*

Atya — Fiú.

Az elemeken és az elemek összetételein túl vagyunk. A következőkben főképp az a feladat vár még reám, hogy az emberiségben, mint a Földi univerzumban, az Atya és Fiú viszonyát egész a végső logikai következtetésig levezessem. Mindaz, amit Európán kívül a négy világrész felmutat: az Atya végtelen birodalma, méhében a Fiúval (Európával), akinek égi modelljét az előbbi részben ismerttettem. A kettőnek a viszonya egyszersmind: a Mindenségnek a viszonya az Egyéniséghez.

A továbbiakban lesz alkalom még reámutatni, miképp specializálódik és lokalizálódik az Atya és a Fiú létköre a Földön és hogyan helyeződik el a Szellem-lélek-anyag: fajba, nemzetbe, népbe és miképp őrzi meg minden létforma és lételem az elkeveredésekben is a maga karakterét és amellet észrevétlen szolgálja az egységet.

*

A teremtfolyam láncolatsora.

Vegyük úgy, mintha tér és idő nem zavarná a folytonosság elképzelését és gondoljuk, hogy az a sok minden, amit a történelem évezres ciklusokban feltárt, egyhuzamban történt szemünk láttára; gondoljuk az Európába folyt keleti népeket: egy medrekbe szorított megszakítás nélküli emberfolyamnak. És ha most újra idézem az előbbi megállapítások-

ból azt a tényt, mely szerint minden földterepet benépesített az eredeti őslakó talajnép és hogy minden talajnépnek mag-nép az élesztője, akkor előttünk áll az égi világfolyamnak a Földi képe, amely ugyanaz itt is, csak hogy ott csillagok, itt pedig emberek benne az egyedek.

A sodróáram keletről nyugatnak: folytonos, a fajerupció azonban időleges. A folytonosnak és az időlegesnek a közép-szere adja a ritmikus sorozatot, a fejlődés életütemezését. Minden indítás a magfajból serked. Az indítás és érkezés között, vagyis a szélső Kelet és a szélső Nyugat között fekvő közbeeső skálafokok nem csupán az elemi fajösszetételek lép-csőzetei, hanem egyszersmind a lelkek lajtorjája, amelyen a fejlődés felvezet a keletázsiai meztelen lélektől fokról fokra, egészen a gondos kultúrburokba öltözött nyugati lélekig. Érdemes ezen a biológiai lajtorján le-feljárkálni és közben leszedni a leplet a lélek annyi sok titokzatosságáról.

Az indiai magfaj jellemzésén túl lévén, ha északabbra vetem a tekintetemet, elébem ötlük a kérdés, hogy mi a mongol, mi a kínai, a japáni és mi az orosz, mi a szláv? És csak amikor már ezen kérdéssorozatra feleletet nyertem, merem a végkérdést felvetni, hogy mi az európai? Sőt itt sincs meg-állás, mert a nyugati tengerpartokon felénkmered az oceánon-túli kérdés, hogy mi az amerikai? . . .

Az égen csillagok, a Földön emberek. A lehülési foko-zatok más és másszerűsége szerint: más és más emberértékek. Minthogy az emberi probléma nagyobb fele misztikus burok alatt rejtőzik, segítségül veszem az égi analógiát. Ha az égi-testeket lehülési fokok és fajsúly szerint veszem, — ugyan-ezen eljárást követhetem az embernél is, sőt követnem kell, ha közelbe akarok férközni az igazságnak.

A japáni még csupa természetesség, még csaknem meztelen lélek, őszinte, mesterkéletlen karakter, finomságában, nyersségében és zárkózottságában egyaránt őszinte. A mongol, a kínai szintén meztelen lélek, de egy-két hült bőrréteggel több van a lelkükön, mint a japánién.

Az orosz: átmenet a meztelen és öltözött lélek között, vagyis Ázsia és Európa között. Már nem égő és még le nem hült. Már nem hitetlen barbár, de még nem hívő keresztény, csak névleg az.

Az európai: lehült vagy hülő bolygó, akinek az életébe ép ezért folytonfolyvást beleavatkozik a végtelenből ömlő örök létfolyam a mongolból, hinduból, oroszból, nehogy az európai típus a stagnálásig: fajhalálíg visszafejlődjön.

Az európai: a legöltözöttebb lélek, aki a nagy kultúrált-ságtól már mesterkelt és akit emiatt a Kelet folytonos lélek-zuhataja vissza-visszasodor a természetesség körhatáraihoz. Ezt a felfrissítő folyamatot a népek összefüggéseiben eddig alig értékelték. Pedig a keleti meztelen lelkek olyanok, mint a csecsemő, a gyermek, a serdülő, a suhanc, a kamasz és az ifjú. Az európai: a meglett, az érett és az életes ember. Mivé lenne a világ, ha a zsenge kortól, az ifjúságtól, kultúrálatlan természetessége miatt elzárkóznánk? Mi lenne, ha a születéseknek hátat fordítva, kizárólag a halálozásokkal kötnénk szövetséget?

A gyermeknemzés csak testszaporodás, ez egymaga nem elég népfajok megifjításához. A gyermeklelkek és a serdülő lelkek világszférája a messze Kelet és a meztelen lélek alatt nem is kell mást érteni, mint naiv, ösztönös, öntudatlan lényeket, akiket Isten élemedett világainak felfrissítéséhez használ.

*

Orosz — Szláv.

Ez a két szó nem egyet jelent. Az orosz (*nagyorosz*) a földterep és égöv szerinti számtalanféle őslakót, vagyis talajnépet jelez. A szláv (*pánszláv*) pedig a talajnép himpermetét, azaz azt a keleti hódító magfajt, mely mintegy megszállja az ősfajt és valamiben rokonná, közös karakterűvé, egységes hitűvé teszi azt. Az „*orosz*“ a töredékes darabosságot, a sok-népűséget, — a „*szláv*“ a törhetetlen egységet, — az *orosz* a vak önzést, a *szláv* a vak odaadást jelzi. Az *orosz* politikai gyűlöletet és nihilizmust jelent, — a *szláv*: türelmet és hitet.

Nem csoda, hogy az élesen kettőzött orosz-szláv lélek még egészen egyensúlyozatlan és hogy mint Ázsia-Európa összekötő útteste még nem tölti be azt a hivatást, amely a nagy időkben reá vár. De valószínű, hogy a belső krízisekkel és a szélsőségekkel rég folytatott tűzvérharc: maga az út a jövőbeli egyensúlyozottság felé.

*

Lelkek Ázsiában, — lelkek Európában.

Az a végtelen világ, melynek egy része legkifejezőbben Ázsia földjéről mered reánk, úgy viszonylik Európához, mint az alkatrészek nemzetsz csoportokban élő tömegei a félig-meddig megkonstruált géphez. Ázsiában szerveken kívül tömegesülnek az elemi, szervi és testalkatrészekhez tartozó egyedek, — Európában osztályozódnak. Minden alkatrésznek megvan a megillető szervhelye, minden species ahhoz a testszervhez tartozik, amelyhez az ösztöne elviszi.

Mert Európa egy konstruktív egész, egy százféléből összetett, organizált, egyéni terepegység, amelyben minden fajnak és fajtának megvan a hivatott létköre, ahol hasonló hasonlóval társulva, tömör szervekben él közösen. Amott szerven kívül, alkatrész alkatrésszel, itt rendezetten, minden szerv a maga helyén és minden sejt a maga szervében. Amaz a csoportos, végtelen tömegvilág, ez az organizált, értelmes, egységes egyénvilág.

Ez a lényegi különbözőség önként megmagyarázza azt az érthetlenséget, hogy Ázsia nagy tudások mellett, miért csupa kétely, — nagyszerű lelki kinyilatkoztatások mellett, miért csupa tagadás, — nagystilű vallásteóriák mellett, miért majd csupa vallástalanság és fenséges lelkű hitalapítók mellett, miért majd csupa hitetlenség.

Ázsiának vannak a leglelkesebb Egységprédikátorai és ők mégis csak a természetet, a termést, virágzást és az anyag manifestációit imádják.

Miért van mindez? Mert a kelet a végtelen szférákba tartozik, — mert lénye szerint elemi vagy szervi elsődteremtény, de anélkül, hogy szervi vagy egyéni egység szorítását és fenségét érezné, mint ahogy mi, európaiak érezzük.

Nem világfelfogási eltérés van Ázsia és Európa között, hanem a léthelyzetből eredő lényegi eltérés. Ázsia az Egyistent és az egyéni egységet nem hiszi, mert kivülről él, és ha hinné is, csak mint elgondolást hihetné el. Viszont Európa a végtelent nem érti, mert a végtelen az ő létkörén kívül esik és az nem tartozik az átéléseihez. De a két álláspont mégsem lehet ellenfele egymásnak; mindegyik külön-külön a maga létkörének égövi és földrajzi helyzetét fejezi ki öntudatlanul.

*

Amerika.

Európa szűrte át a saját vérén-testén azokat az elszánt vállalkozószellemeket, akik Amerikát felfedezték és őslakói fölé egy Ázsia-Afrika-Európai konglomerattársadalmat teremtettek, egy nagyszabású szellemtypust, amely eredetiség nélkül, iniciatív nagyság nélkül, valami sajátságos pedáns önzéssel megalkotja mindazt az új világban, amit Kelet és Nyugat már előbb megalkotott, — csak hogy nagyított, sokszorosított, gyorsított és tömegesített átdolgozásban.

A mi három-négymeletes palotáink eltörpülnek Amerika húsz-harmincemeletes házóriásai mellett és a mi anyagi javaink elenyésző kicsinyek Amerika világoturaló kincseivel szemben.

Amerika a vérünkön átszűrte Kelet, Dél és Nyugat kiválogatottaiból megteremtett egy óriási arányú *ideálmentes anyagi világot* és ez az új világ ma velünk szemben a gyámsáta szerepét játssza.

Elmondhatjuk, hogy Amerika Kelet, Dél és Nyugat kiválogatott legkeményebb materiálistáiból nőtt olyanná, amilyennek ma ismerjük. S ha Amerika mindig lázas elfoglaltságában nem ér reá a saját eredetére visszagondolni, *úgy nekünk kell őt arra emlékeztetnünk, hogy Keleten a saját gyermekora és Európában a saját serdülő- és férfikora nyugtalankodik. És külön kell arra intenünk Amerikát, hogy a morál (s különösen az egyetemes világmorál) tiltakozik az ellen, hogy az Atya a Fiú ellen, — az élemedett kor a serdülő friss élet ellen más fegyvert ragadjon, mint a bölcs belátás fegyverét!*

Ha több lett nálunk Amerika, úgy csak anyagiakban lett több. Az igaz, hogy korosabb is lett, mialatt mi: európaiak, szárazföldi összetartozásunk révén faji pótlás által megőriztük az örök ifjúság ismérvét lelkületünkben. És ha Európát Ázsiával és Afrikával szemben az öltözött lelkek országának keresztelem, akkor Amerika bízást reászolgál a „*túlöltözött lelkek*“ megjelölésre, mert ott a komolyság, az anyagira való átszámítottság egy még néhány bőrréteggel jobban betakart, túlöltözött fajlelket mutat, amely alatt nyughatatlan ifjúi ideáloknak már emlékei sem élnek.

Egyedül anyagiakban lett Amerika több nálunk, de csak olyan mértékben, amilyenben Ázsia több maradt lelkiek dolgában Európánál.

Európa értéke azonban egyedülálló szintetikus érték! Itt a felbecslést nem a háromság *elemei*, hanem a *háromság egysége és összhangja szerint kell megejteni*. Mert Európa a Szellem, anyag és lélek egybeszerkesztettségének népfajegyéni manifesztációja. És mint ilyen, egyetlen a világon.

*

Pogány bálványkultusz, állatkultusz,
csillagkultusz. Egyisten.

Visszaugrom egy percre a „*Lelkek Ázsiában — lelkek Európában*” fejezethez, hogy hozzákapcsolódva néhány szembe-ötlő adatot szolgáltatassak az éghezvaló alkalmazkodásról és a fokozatos nyugatra fejlődésről a valláskultuszokban is.

A keleti lelki kultusz romantikus sokféleségeit Európa a „babona” gyűjtőnév alatt tartogatja. Pedig mindenféle lelki jelenséget, a legfurcsábbat is, okaira kellene visszavezetni és el kellene szigorúan különíteni a fantáziából eredő dolgoktól, mert utóbbiak, mint az elmondott mese, elhangzanak, de nem marad utánuk hagyomány, dogma, szertartás, mint a lelki átélések után.

Európát, mint egy élő sövényháló, bizonyos helyein belepi az Indiából szétáradt cigányság. Mindenütt a maga különös életét éli, — minden nyelvet megtanul és hozzáilleszkedik a népek szokásaihoz, de a maga ősi karakterét, lelki egyformaságát nem ejti el sehol. Az az egykarakterűség, mely évszázadokat és mértföldeket átkarolva, örökre odaköti a személyeket a kiárasztó anyaföld lelkéhez, és azok a lelkiségek, amit ezek a cigányok, kultúrák és civilizációk dacára megőriznek, nem a babonák kategóriájába tartoznak, hanem a lélektani törvényekébe, amiket megismerni: kultúrfeladat

Bizonyos tekintetben egész Kelet hódol olyan lelki szertartásosságoknak, amiket Európa helytelenül babonának bélyegez. Helytelenül, mert hiszen Európa az objektív tiszta értelmet képviseli az emberiségben és az értelmet kötelezi a világosság! Minél homályosabb probléma az u. n. babona, annál inkább kötelez az okait a homályból kifejteni.

Nem hozhatok súlyosabb érvet a keleties lelki szertartások mellett, mintha a hatalmas kultúrcentrum: „Alexandria” alapítójára, Nagy Sándorra mutatok, aki minden hadi vállal-

kozása előtt a legkülönfélébb pogány oltárokon áldozott és amellett meghódított népeinek bálványimádó szertartásain is résztvett. Ugyane Nagy Sándornak a lelkiületét át és átfűtötte a hellén kultúra, amelynek alig volt nála nagyobb rajongója valaha.

*

Az égvilág végtelen szféráiban az elsődalkotások kerin-
genek, naprendszerek, bolygók, holdak, üstökösök, ködfoltok...
de még nincs emberegység, sem istenegység. Csak a végtelen
van s benne a jövőendő egyéni közösség elemi darabrészei.

A keletiek a végtelen szférák égővei alatt élnek. Az az
egység, amely Európát létrehozta, mely az égről bennünket
besugároz, mely tartalmunk is, meg foglalatunk is egyszer-
mind, az a Keletnek idegen és ismeretlen, *ez kizárólag Európa
konkrét létköre. Innen van az, hogy a keresztény egyisten-
hitnek sem Ázsiában, sem Afrikában, sem Amerikában nincs
az az átélésszerű jelentősége, mint Európában.*

Mi viszont nem értjük az elsődlekek meztelenségeit,
akik együtt élnek, laknak, vitatkoznak és társalognak mind-
azon más létfokozatú lelkekkel, akik társadalmunk fölött lévő
régiókban élő és különféle univerzális hatalmat tartó Emberek.
Ezek a társadalmi lényeket, mint végtelenbenyúló fűzérre a
gyöngyöket, felfűzik és besugározzák, míg a kiválasztottak
egész során át céljukat végkép ki nem fejthetik egyes kivé-
teles emberekben.

(Ilyen, társadalmak fölött élő Mesterek töltik ki ég és
Föld között a végtelennek látszó távlatokat. [Tibeti fensík.]
Ők a lehűtői, transformátorai a forró égsugárzásnak és ők
használják fel a társadalmi egyedeket vezetékekül, átmenetül és
végső Célként az emberiség üdvére, persze legtöbbnyire
öntudatlanságban.)

Japánban a holtak lelki kultusza, Japántól nyugatra a
bálványok, démonok lelki kormányzata; visszamaradottabb
népeknél a fetisimádat és Egiptomban mindez kibővüli az
állatok kultuszával. Csak az ezen előzménykultuszok össze-
géből (szintéziséből) leszűrődött görög kultúrában kapnak az
égcsillagok személyi rangot, az istenek pedig emberi valórt.

Európa legdélekeletibb pontján a görög föld az a határ,
ahol a végtelenség: fetiseivel, démonaival, bálványaival szét-

foszlik és ahol a véges és személyes világ a lábát megveti. A zsidó-keresztény Egyisten ettől északra és nyugatra, már mint az égi Ember plasztikájához igazodó Mester, hozza azt az egységtársadalmat történelmi erőkkkel létre, amelynek kicsit tökéletlen földrajzi emberformája már előbb adva volt.

*

Szuggesztió.

Baj, hogy az általános értelmi fejlődés nem tart lépést a kémiai-technikai felfedezések haladásával. Ha a rádió távható jelentőségét a közértelem, mint valami természetességet már felélte volna, akkor elég lenne e felfedezésre hivatkozni és logikusan utalni *a lelkek távható erőinek korlátlan lehetőségeire*.

De a rádió csak mint divatszennáció teszi meg a maga hódításait, anélkül, hogy rávezetné az embereket arra, hogy ha a pusztá anyag ilyen vezetéknélküli távolbaható erő, akkor a szervesen összefüggő egyetemes lelkeknek minden távlatokat át kell játszva hidalniok. A legnagyobb egyéni távlat az égi Ember csillagtestétől a mi emberi testünkig vezet. Ezt a legnagyobb távlatot kell valahogy átérezni, hogy a világszuggesztió sorsszerű kormányzóerejét megfoghassuk.

Sokszor kell a tibeti fensík misztikus hierarchiájára utalnom, ahol emberfeletti embereket rejt magának az égvilág, akik a suggesztív sugárzóerő legteljesebb birtokában, ezen erőt önuralommal, világerkölcsi alkalmazkodással a progresszív társadalomfejlesztés céljaira használják. E mindenható összetett egyéni kisugárzás népeket és egyéneket nevel és állít a társadalmak élére. Mindebből azonban csak azt látjuk meg, amit a felszín utólagos tapasztaltnivalókban elárul előttünk.

Ha igaz, hogy a mobilizált társadalom veti ki magából a történelmi szereplőket, akkor még igazabb, hogy a történelmet arra kijelölt egyének mobilizálják, mert a dolgoknak valahonnan indulniok kell! Ha elfogadjuk az okozati szereplőket, akkor feltételeznünk kell előbb az okozó egyéneket, akik fordulatot teremtenek... Ugyanez áll a kijelölt és a belesodort népekre nézve is. És vezető népek vagy vezető egyének mindenkor a misztikus Mesterek (égi helytartók) suggesztív irányítása alatt cselekszenek. Ami egy-egy kijelölt népfajban ilyen suggesztív befolyás alatt történik, az cél-

tudatos előkészítő munka . . . Kiragadok a nagy összefüggésekből néhány skizzvázlatot :

A cirka félszázad előtt ősalmból felzavart *Japán* feminin szomjúsággal vetette magát reá a nyugati kultúrára, amelynek gyakorlati részeit hamar elsajátította. Az orosz-japán háborúban le is vizsgázott a militarizmusból . . . Erős karjaival ma az óriási *Kína* féltését öleli, — szuggesztív erejével pedig a messze nyugat *francia nemzetet* tartja fogva . . . Clemenceau, a németgyűlölettől túlfűtött államférfi, aki ötven éven át nem engedte ki kezéből a francia nemzet gyepelőjét: tiszta japán arctípus! Nem hiszek ilyen véletlenekben! A szuggesztív fajlélek hatni tud minden távolságra és befolyásolni tud idegen testeket, hogy a maga képére szüijönek gyermekeket.

(Sokszor találkozom itt született, de az európaiaktól egészen eltérő ekszotikus arcokkal és nem értem, hogy kerültek közénk, holott apjuk-anyjuk: európai arc.)

A lélek nyughatatlan félénk, gyakran rémeket lát és sohasem olyan erőteljes, kemény, határozott, mint az izmos test. A távolkeleti titokzatos léleknek ez az ismérve félreismerhetetlenül kiver a francia lelkületen . . .

A lehült és túlöltöztetett lelkű Amerikának még a szuggesztív ereje is materiálisan fékezett erő. Ezért nyiltabb, — felszínről felismerhetőbb, mint a Keleté. *Amerika Németországot* tartja szuggesztív szimpátiájában és befolyása alatt.

A keleti és nyugati két szélsőséges ellenfél így teremti keresztttüzet Európa testén belül. E szuggesztív keresztzugárzás nélkül a francia-német gyűlölség erőtlen lenne és rég meglelte volna a megegyezés kulcsát. Lokális okokkal nem lehet a francia-német gyűlölködést motiválni. Szuggesztív hatalom alatt áll e két nemzet, az örök gyermek és az élemedett ember (Japán és Amerika) keresztzuggesztioja alatt . . . A közeljövő fejlemények ezt hangosan igazolni fogják

*

Angliát lelkileg India kormányozza. Ezen a réven lett Anglia vezető a világkormányzatban, sőt kezdeményező is, nem csupán vezető. *És az a nagyszerű tetterő, mely Angliát a legnagyobb hatalommá emelte, — öntudatlan, magánkívüli erő: India szuggesztív sugárzó ereje.* Anglia öntudatlanul idézte fel diplomáciájával a világháborúra vezetett helyzetet,

annyira öntudatlanul, hogy még védelmi seregről sem gondoskodott. Csak később, a végveszedelem perceiben toborzott sereget, amikor a háborús fejlemények erre reákényszerítették.

Nem látta saját tetteinek a horderejét és nem készült azon következményekre, amelyeket ő maga idézett elő. Tehát szuggesztív kényszer alatt állt! . . . Ma is az alatt áll Anglia, amikor viszont a világhéke létrehozása érdekében emberfeletti erőfeszítéseket tesz egy kiválasztottja révén.

*

Még csak *Nagyoroszországról* kellene elmondani, hogy mely népfaj közvetlen szuggesztíója alatt áll. Csakhogy egyiké alatt sem áll. Ez a rengeteg országbirodalom: a szláv nagy-tenger, amelybe minden keleti fajból ömlenek folyamok, folyók, patakok. Ez a szlávságba testesült világlélek maga, évszázadokon át lefojtott viharaival, ingereivel és szertelenségeivel . . .

Ezekben megmutattam a fajok szuggesztív kereszt-sugarait az egész emberiségben. Szűkebbre fogva, csak Európára vonatkoztatva, ma sem mutathatom meg a Szellem-lélek-anyag együtttható teremtderejét tisztábban, mintahogy 1915-ben „*Az Eszmé*“-ben megírtam.

16. lap: „... A történelem elárulta, hogy az izgult szláv lélek iniciálta a latin szellemet és hogy a ciklikus fajgerjedelmek a szláváságból ömölnek közvetlenül nyugatnak. A korszakváltó nyugati népmozgalmak eruptív indítása is onnan ered.“

„A nyers fajfrissítő emberhullámok Ázsiából jönnek hozzánk. A nivelláló népmozgalmak viszont innen folynak Keletnek. És mintha a Teremtő összefoglalásban akarta volna I. Napoleon tényeiben társadalomépítő törvényeit megmutatni, amikor őt, mint szellemörvényt támasztotta fel a bágyadozó latinságban, hogy végbevigye a germán népfrakciók egybeforrasztását és hogy Moszkváig való örvénylésével életet sugározzon a holtak látszó szláv kolosszusba.“

„A Napoleoni szellemörvénylés: Auftaktja volt a mi világháborúknak.“

„De még ez a nyilvánvaló egységesítő mű sem mutat annyit a determináltságból, mint a most folyó világháború. Ebben a francia pénz serkentette fel a szláváságot, — az örökizgult szláv lélek viszont a francia szellemet támasztotta fel a germánág ellen; a német erőegységet pedig száz évvel előbb a francia I. Napoleon hozta össze. Így képen szemünk előtt ölelkezik a faji háromság: egységbe.“

*

Nézzünk jól szembe a merész cselekvőkkel! Azért merészek és azért elszánt cselekvők, mert nem a maguk eszméjével szállnak a síkra és mert öntudatlanul sugalmazottak...

Azok, akik a végcélt látják és szolgálják, — azok, akik vérük, idegeik minden atómjával öntudatban állnak az isteni célok élén, azok látják egyszersmind az esélyek sokaságát és veszélyeit, és azért amilyen biztosak az eszmeerőben, olyan bátortalanok lennének, ha cselekedetre utalná őket a sors.

A siker imádása és a külső sikertelenség lenézése: látszatokra épített hamis értékelés. *A világkormányzó szuggesztíót, mint egyetemes dinamikai erőt, új mértékkel kell felmérni! A felszínen kifejtett cselekedetek: médiumi megnyilvánulások, — szuggesztíók átalakító művészete materiális valóságokra...* Amíg nem így nézzük a dolgokat, addig az Igazság nem tud feltámadni a látszatok temetőjéből!

A felszínről leolvasott történelem: csak fotográfia. A cselekvések indítóereje és motívumai sokkal mélyebben rejlenek. *És a felszínen a dolgok sohasem magukat mutatják, hanem a kereszteződő erők kifakadásának kettős vagy többes arcát...* Minden arcon, minden homlokzaton két kifejezést kell keresnünk, ha a dolgok okát és célját fel akarjuk ismerni.

A nyílt cselekvők kivétel nélkül feminin médiumok. Az iniciáció kizárólag szuggesztív hímlelkű erőfaktorokból sugárzik.

*

Végtelen és megfoghatatlan a világteremtő Szellem. De véges és megfogható az Értellem, az Isten, az Ember és az Emberiség.

A világmű Földi transzpozícióban újjászületett. Az Emberiség felveszi és kisugározza az isteni lényeket és isteni joggal felruházva, bátran kimondhatja, hogy elég a vak tapogatódzásból, jöjjön el az Értellem világa, *legyen világosság!*

Tartalom:

Az Ember.

	Lap
Megújhdás	3
Új világkorszak	6
Az első Ember	10
Hogy lett a teremő háromságból végtelen sokféleség?	17
A növény- és állatvilág ősképletei	18
A teremtés sorrendje	19
Az ember származása	19
A létért való küzdelem	20
Az asszony csak rész	21
A kétegynemű ember	22
Az asszonyprobléma	23
A gondviselő Isten	25
Kimagasló női tehetségek	26
A személyes Isten perspektívái	26
Vérkeringés — Napkeringés	27
Étertest — hústest	28
Istenszülött (= Földszülött) — anyaszülött	29
A zseni istenszülöttségéről	30
Csodagyermek	32
Sorsvégzet	33
Ami a lélekből látható	33
A lelkekből Isten sugárik át alkotásokba	34
Kétféle irodalom	35
Világszerelem. Világirodalom	38

Az Emberiség.

Az embertársadalom	43
Egyenlőség. Különbözőség. Fajok	44
Fajok eredete	46
Fehérek, Vörösek, Sárgák és Feketék	47
Faji elvegyülések. Kereszteződések	48

	Lap
Első Földi emberek. Anyaszülöttek	48
A halhatatlanok	49
Ádám és Éva	49
A kiválasztottság	50
Népfajok	51
Magnép (India). Talajnép (Kína)	53
India	54
A sötétfajok civilizációja és kultúrája. A háromtagú világkijelentés.	
Fajgögg	56
Kijelentés. Civilizáció. Kultúra	59
Új szentföld. Európa	60
Az európai civilizáció világhullámai	62
Mit jelent a világkultúrában a népfajok kétneműsége. A két	
népnem karakterizálása	68
Isten kertjében vagyunk e Földön	71
Keresztáramok. Szuggesztió és médiumitás	76
A Földre vetített világkép	77
Atya — Fiú	78
A teremtfolyam láncolatsora	78
Orosz — Szláv	80
Lelkek Ázsiában, — lelkek Európában	81
Amerika	82
Pogány bálványkultusz, állatkultusz, csillagkultusz. Egyisten	83
Szuggesztió	85

Előbb megjelent munkák:

1905. Nőkről, szerelemről. Vers és essay.
Pátria-nyomda, Budapest.
1906. Ölelkező gondolatok. Vers és essay.
Pátria-nyomda, Budapest.
1909. Die Bibel des XX. Jahrhunderts.
Pierson-Verlag, Dresden.
1910. Welterotik. Kosmogonie.
Xenien-Verlag, Leipzig.
1910. Weltverjüngung. Essays.
Xenien-Verlag, Leipzig.
1910. Világszerelem. Természetfilozófia.
Jókai-nyomda, Budapest.
1910. Új Evolúciók. 10 essay.
Renaissance, Budapest.
1914. A Messiásság.
Haasz-nyomda, Veliki Becskerek.
1918. Az Eszme.
Haasz-nyomda, Veliki Becskerek.
1919. Megismerés.
Haasz-nyomda, Veliki Becskerek.
1922. Das Deutschtum. Eine Deutung.
Schneller & Brüder Göschl, Veliki Becskerek.
1922. Az Asszony.
Schneller és Göschl Testvérek, Vel. Becskerek.
1923. Megszólal a Történelem.
Schneller és Göschl Testvérek, Vel. Becskerek.
1923. A Test.
Schneller és Göschl Testvérek, Vel. Becskerek.
1924. Szerelem. I. és II. rész.
Schneller és Göschl Testvérek, Vel. Becskerek.
1924. Isten népe.
Schneller és Göschl Testvérek, Vel. Becskerek.

• : Schneller és
Göschl Testvérek
könyv-
nyomdája
• : Vel. Beeskerek
• : Glöcknerstrasse - U. 10.
• : • •

OSZK

